การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช โดยการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

สิริพงศ์ พรมมา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์การสอนภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
2560

The Development of Non-Formal Education Students in 3rd Army Area's Communicative English Speaking Competence by Storyline Approach

Siripong Promma

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of The Requirements

for The Degree of Master of Arts

Field in Applied Linguistics in Teaching English

Pibulsongkram Rajabhat University

2017

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช โดยการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์
ชื่อนักศึกษา	สิบเอกสิริพงศ์ พรมมา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สกล เกิดผล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วีระพงษ์ อินทร์ทอง

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ คือ1) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนของความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนการศึกษานอกระบบ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์2) เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนการศึกษานอกระบบในการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ประจำ ทบ. 1/59และ 2/59 จำนวน 20คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ จำนวน 6 แผนแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้ และแบบประเมินความพึงพอใจ ในจัดการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที (t-test) แบบ dependent

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ที่ได้รับการศึกษาจากการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มีการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ในภาพรวมในระดับมาก

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต	ลายมือชื่อนักศึกษา.....
สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์การสอนภาษาอังกฤษ	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา 2559	ลายมือชื่อกรรมการที่ปรึกษา.....

Title	The Development of Non-Formal Education Students in 3rd Army Area's Communicative English Speaking Competence by Storyline Approach
Author	Sergeant Siripong Promma
Advisor	Asst. Prof. Dr. Sakon Kerdpone Asst. Prof. Dr. Werapong Intong

Abstract

The purposes of this research aim 1) to compare scores of non-formal education students' communicative English speaking competence before and after learning through storyline approach, 2) to study satisfaction of non-formal education students' communicative English speaking competence by storyline approach. The samples used for the study are20 non-formal education students in 3rd Army Area by purposive Sampling. The research instruments are: 6 curriculumsby storyline approach, Lessonplans, a speaking proficiency test, used as a pre-test and post-test,andSatisfaction survey. The data analyzed by percentage, mean, standard deviation, and t-testdependent.

The findings of the study are: all non-formal education students in 3rd Army Areaafter learning through storyline approach were developed communicative English speaking competencehigher than pre-experiment at the .01 level, andregarding participants satisfactions based on storyline approach are at a high level withall parts

Degree of Master of Arts	Student's Signature……
Field in Applied Linguistics in Teaching English	Advisor's Signature……
Academic Year 2016	Co-Advisor's Signature……

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์และความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สกล เกิดผล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วีระพงษ์ อินทร์ทอง กรรมการที่ปรึกษา ที่ให้คำปรึกษาและคำแนะนำในการแก้ไขปรับปรุง ทำให้วิทยานิพนธ์ นับเป็นพระคุณอย่างสูงสำหรับผู้วิจัย

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.คุณากร คงชนะ อาจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ ขันยศ อาจารย์ ดร.ดิษยา ศุภราชโยธิน พ.อ.วิษณุ วิจิตรพงษา และจ.ส.ต.หญิง ณัฐฐพัฒน์ สุทธิวรกุล ที่ให้ความกรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ขอขอบคุณกองทัพภาคที่ 3 ที่อนุญาต สละเวลา และให้ความสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พร้อมทั้งตอบแบบประเมินและให้สนับสนุนข้อมูลเป็นอย่างดี ตลอดจนผู้ที่มิได้กล่าวนามถึง ที่ได้มีส่วนร่วมและให้การช่วยเหลือในส่วนที่เกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยทำงานสำเร็จลงได้โดยสมบูรณ์

ประโยชน์และคุณค่าที่เกิดขึ้นจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยของมอนเป็นกตเวทิตา แต่บิดา มารดา ครอบครัว ครูบาอาจารย์ ผู้บังคับบัญชา และผู้มีพระคุณทุกท่าน ตลอดจนขอเคาระแต่ผู้เขียนตำราวิชาการที่ผู้วิจัยนำมาประกอบในการศึกษาค้นคว้าและใช้ในการอ้างอิงทุกท่าน

สิริพงศ์ พรมมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญรูปภาพ	ช
บทที่	
1 บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย	6
สมมติฐานการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
เอกสารที่เกี่ยวข้อง	9
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	32
กรอบแนวคิดในการวิจัย	35
3 วิธีดำเนินการวิจัย	36
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	36
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	37
การเก็บรวบรวมข้อมูล	42
การวิเคราะห์ข้อมูล	43
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	43

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4	การวิเคราะห์ข้อมูล	45
	การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	46
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	49
	สรุป	49
	อภิปรายผล	50
	ข้อเสนอแนะ	51
บรรณานุกรม		53
ภาคผนวก		58
	ภาคผนวก ก แผนการจัดการเรียนรู้	59
	ภาคผนวก ข แบบทดสอบและแบบประเมิน	90
	ภาคผนวก ค แบบประเมินอื่นๆ	97
ประวัติผู้วิจัย		102

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	โครงสร้างหลักสูตร	27
2	ขั้นตอนการจัดทำแผนการเรียนรู้	30
3	แผนการดำเนินการทดลอง	36
4	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย	37
5	แผนการเรียนรู้สำหรับนักเรียน ในหลักสูตรการศึกษานอกระบบ	38
6	มาตราส่วนประเมินค่าคุณภาพของแผนการเรียนรู้	39
7	เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการพูดที่อ้างอิงจากแนวคิดของ Clark (1972)	41
8	ปฏิทินการดำเนินการจัดการเรียนรู้	42
9	ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์	46
10	ผลความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน การศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์	46
11	ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียน การศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ต่อการจัดเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์	47

สารบัญรูปภาพ

ตาราง หน้า

1 กรอบแนวคิดการวิจัย..... 35

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

กฎบัตรอาเซียนข้อ 34บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” ความหมายที่เป็นที่เข้าใจในขั้นต้นก็เป็นเพียงเรื่องของทางราชการและภาคธุรกิจเอกชนเท่านั้น ซึ่งหากเป็นเพียงเท่านี้ก็เป็นเรื่องปรกติธรรมดาของการทำงานในโลกปัจจุบันอยู่แล้ว แม้จะมีหมายความเพียงว่าเป็นการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างกันในการทำงานร่วมกันของเจ้าหน้าที่รัฐบาลตลอดจนองค์กรและหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ทว่าความหมายของบทบัญญัติที่ให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของอาเซียนสำหรับการทำงานร่วมกันนั้นมีความหมายกว้างไกลไปถึงทุกส่วนของประชาคมอาเซียนด้วย (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2555)

จากสภาพการตื่นตัวทางด้านการศึกษาและการแข่งขันของตลาดแรงงานในกลุ่มประเทศอาเซียนดังกล่าวในบริบทของกองทัพบกได้มีการศึกษาหาข้อเสนอเพื่อเตรียมกำลังพลในกองทัพบกในด้านต่างๆ ได้แก่ 1) ด้านภาษา พบว่าภาษาอังกฤษ ยังคงมีความสำคัญอย่างมากเนื่องจากเป็นภาษากลาง เป็นพื้นฐานสำหรับในการติดต่อสื่อสารและการศึกษาร่วมกันภายในกลุ่มประเทศอาเซียน ส่วนภาษาท้องถิ่นเฉพาะภายในประเทศอาเซียนที่มีความหลากหลายยังมีความจำเป็นอยู่เช่นกัน ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมบุคลากรและกำลังพลที่เกี่ยวข้องในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี 2558 2) ด้านวัฒนธรรมและสังคม กำลังพลในกองทัพบกต้องมีความรู้เกี่ยวกับวิถีปฏิบัติต่างๆ ประเพณีวัฒนธรรมที่สำคัญของแต่ละชาติ ทั้งนี้เพื่อให้กำลังพลได้เข้าใจถึงวัฒนธรรมและสังคมของประเทศในกลุ่มอาเซียนอย่างลึกซึ้งว่ามีความเป็นมาอย่างไร ซึ่งจะมีผลต่อทัศนคติที่ดีร่วมกันของคนในชาติอาเซียนเหล่านั้น 3) ด้านหลักสูตรหลักการศึกษาในกองทัพและกระทรวงกลาโหมการศึกษาในหลักสูตรสำคัญได้แก่ วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร วิทยาลัยเสนาธิการทหาร วิทยาลัยการทัพ และโรงเรียนเสนาธิการเหล่าทัพต่างๆหลักสูตรชั้นนายร้อย หลักสูตรชั้นนายพัน หลักสูตรนายสิบชั้นต้น และหลักสูตรนายสิบอาวุโส รวมทั้งหลักสูตรผู้ชำนาญพิเศษเฉพาะด้าน ควรมีการพัฒนาเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับบริบทและความเชื่อมโยงต่างๆของประเทศภายในอาเซียนและระหว่างกลุ่มอาเซียนกับ กลุ่มประเทศที่เป็นหุ้นส่วนต่างๆ 4) ให้มีการพัฒนาหลักสูตรเฉพาะภารกิจในกระทรวงกลาโหมหรือเหล่าทัพ เพื่อเตรียมกำลังพลสนับสนุนภารกิจตามข้อตกลงร่วม 5 ประการของอาเซียน ได้แก่

การให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมและการบรรเทาภัยพิบัติการรักษาความมั่นคงทางทะเล การปฏิบัติการรักษาสันติภาพ การแพทย์ทางทหาร และการต่อต้านการก่อการร้าย5)ให้มีการแลกเปลี่ยนผู้เรียนและผู้สอน เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ซึ่งกันและกันภายในประชาคมอาเซียน โดยให้มีกิจกรรมการฝึก และศึกษาร่วมในทุกระดับให้มากยิ่งขึ้น (ศูนย์พัฒนาหลักนิยมและยุทธศาสตร์, กรมยุทธศึกษาทหารบก, 2555)

ปัญหาข้อขัดข้องกำลังพลในกองทัพบกส่วนใหญ่ยังมีปัญหาทางด้านภาษา ทำให้ขาดความพร้อมในด้านภาษาอังกฤษ และภาษาประเทศในอาเซียน นอกจากนี้ยังมีปัญหาทางงบประมาณที่จัดสรรงบประมาณเฉพาะในด้านการศึกษาที่ยังไม่เพียงพอ ทั้งนี้เพื่อใช้ในการจัดการอบรมในด้านภาษาหรือหลักสูตรอื่นๆ ที่จำเป็นในการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนให้กับกำลังพลทุกระดับชั้นรวมทั้งการจัดสวัสดิการสนับสนุนให้แก่นายทหารแลกเปลี่ยนในกลุ่มประเทศอาเซียนการติดตามและประเมินผลประสิทธิภาพการสอน ต้องติดตามประเมินผลการเรียนการสอนอย่างจริงจัง เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาประสิทธิภาพของกำลังพล ผู้เข้ารับการศึกษา รวมทั้งการพัฒนาประสิทธิภาพของอาจารย์ผู้สอน

กองทัพบกมีข้อเสนอแนะในการพัฒนาดังนี้

1. การพัฒนาภาษาอังกฤษและภาษาท้องถิ่น ควรมีการพัฒนาคุณภาพวิทยากรอาจารย์ผู้สอน ให้มีคุณภาพ มีเนื้อหาที่มีการสอนเกี่ยวข้องกับการสนทนาในชีวิตประจำวันและศัพท์เฉพาะทางเทคนิคของแต่ละเหล่าสายวิทยาการนั้นๆ เน้นกระบวนการเรียนการสอนโดยเพิ่มการฝึกฝนในแต่ละทักษะมีกิจกรรม learning by doing เช่น การพูดภาษาอังกฤษในหน่วยคัดเลือกกำลังพลเข้ารับการศึกษาภาษาอังกฤษในโรงเรียนเหล่าสายวิทยาการ เพื่อสามารถนำไปถ่ายทอดแก่กำลังพลในระดับ unit school จัดสรรงบประมาณเพิ่มสำหรับเพิ่มจำนวนกำลังพลในการเข้ารับการศึกษาเพื่อให้มีความพร้อมทางด้านภาษาให้มากขึ้น

2. เพิ่มแรงจูงใจในรูปการเพิ่มค่าตอบแทนสำหรับการศึกษาภาษาประเทศในอาเซียนเพิ่มเติม โดยพิจารณาให้เป็นความสามารถพิเศษ เพื่อการปฏิบัติงานในอนาคต ให้มีการนำผลการประเมินประสิทธิภาพการเรียนการสอนมาปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

3. ควรเพิ่มความสนใจในการศึกษาภาษาต่างชาติอื่นๆ นอกประชาคมอาเซียน เช่น ภาษาจีน เพราะประเทศอาเซียนมีกรอบความร่วมมือกับประเทศอื่นๆ โดยมีแรงจูงใจในการศึกษาภาษาที่ 2 หรือที่ 3 เช่น การมีเงินเพิ่มพิเศษ โดยให้ความสำคัญกับภาษาที่จะไปปฏิบัติงานในพื้นที่ต่างๆ และให้มีการแลกเปลี่ยนความรู้ โดยมีผู้สอนเป็นเจ้าของภาษาเป็นผู้ถ่ายทอด

4. ให้มีการเสริมความรู้ให้กับกำลังพล ในด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม สังคม

5. ให้มีการเตรียมกำลังพลให้พร้อม ในด้านการศึกษา การฝึกร่วม

6. ให้มีการเพิ่มจำนวนทุนการศึกษา ในส่วนของความร่วมมือกันการวิจัยร่วมกันระหว่างประเทศ และการฝึกปฏิบัติการร่วม

7. กรมยุทธศึกษาทหารบก ควรจัดตั้งองค์กรสำหรับรับผิดชอบติดต่อประสานงานในด้านการฝึกศึกษาในหลักสูตรต่างๆ และจัดเตรียมพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบใหม่ เน้นทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ให้มากยิ่งขึ้นโดยเน้นการสนทนาในชีวิตประจำวัน และศัพท์เฉพาะทางทหารของแต่ละเหล่า

8. ควรให้กำลังพลทำการศึกษาและทำความเข้าใจในกฎหมายระหว่างประเทศให้มากขึ้น เพื่อเพิ่มทักษะและความเข้าใจที่ถูกต้อง รวมทั้งให้มีมุมมองในด้านความมั่นคงระดับนานาชาติ

9. การฝึกศึกษา เพื่อเสริมสร้างทักษะในการเจรจาต่อรองในเวทีระดับอาเซียนให้กับกำลังพล

10. แผนปฏิบัติการในระยะสั้น จัดให้มีหน่วยประสานงานนายทหารนักเรียนต่างชาติเพื่อดูแลด้านสวัสดิการ ความเป็นอยู่ของนายทหารนักเรียน ทำการผลิตสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมในรูปภาษาอังกฤษ และภาษาในประเทศอาเซียน ให้มีโครงการแลกเปลี่ยน และศึกษาดูงานของอาจารย์และนักเรียน เพื่อนำมาพัฒนา และปรับใช้ให้เกิดประโยชน์

11. แผนปฏิบัติการในระยะปานกลางจัดตั้งหน่วยงานประสานงานด้านการศึกษาโดยเฉพาะสำหรับในกลุ่มประชาคมอาเซียน ได้แก่การประสานงานกับประเทศสมาชิกกำหนดคุณสมบัติด้านการศึกษา เพื่อใช้ในการคัดเลือกกำลังพลเพื่อไปปฏิบัติงานนอกประเทศให้เหมาะสมกับภารกิจในประเทศนั้นๆ และเพื่อเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆก่อนการเดินทางไปปฏิบัติงาน จัดหลักสูตรการศึกษาประวัติความเป็นมาที่เกี่ยวข้องกับอาเซียน ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน และผลประโยชน์ที่ไทยจะได้รับจากประชาคมอาเซียน

12. แผนปฏิบัติการในระยะยาว ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับความร่วมมือ 5 ด้าน การสร้างเครือข่ายการศึกษากับสถาบันที่มีศักยภาพในรูปแบบการขอความร่วมมือ หรือร่วมพัฒนาในรูปแบบต่างๆ จัดการฝึก/ศึกษาให้กับฝ่ายอำนวยการร่วมกันระหว่างประเทศในประชาคมอาเซียน (การฝึก CPX และ CTX) (กรมยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง, 2555)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีความสำคัญมาก เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร การเรียนรู้ไม่ได้เรียนเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและการงานอาชีพ การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมและเพื่อประกอบอาชีพตลอดจนเพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เข้าใจความแตกต่างทางการเมืองและวัฒนธรรมในฐานะที่เป็นพลเมืองโลกในยุคโลกาภิวัตน์ การเรียนภาษาอังกฤษจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมและมั่นใจ มีเจตคติที่ดี ต่อการใช้ภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ นอกจากนี้ยังมีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย และสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ไทยสู่

สังคมโลก การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้น ขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาที่ดี ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสได้ฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษา การจัดการเรียนการสอนภาษาจึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษา และกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (learner - independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (lifelong learning) โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือ ซึ่งเป็นจุดหมายสำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้ คือการใช้ความสามารถในด้านการอ่านที่ช่วยให้ได้รับความรู้และความเข้าใจได้อย่างถูกต้อง (กรมวิชาการ. 2546)

ปัญหาของผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ คือ การขาดความรู้ทางภาษาที่เพียงพอในการสื่อสารและข้อจำกัดทางภาษาบริบทการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทยอาจมีคุณภาพและมาตรฐานที่อยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้เมื่อเทียบกับประเทศต่างๆ ทั่วโลกหรือแม้แต่ในภูมิภาคอาเซียน (ปณิชา นิติสกุลวุฒิ และ ทรงศรี สรณสถาพร, 2557)

คนไทยที่ไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ เพราะระบบการสอนเน้นที่การเรียนไวยากรณ์ สอนให้อ่าน แต่ไม่ได้สอนให้ผู้เรียนนำกลับมาใช้งาน ซึ่งการประเมินว่าภาษาอังกฤษของคนไทยอยู่ในระดับต่ำ น่าจะมีการประเมินจากการสื่อสาร การพูด ซึ่งคนไทยพูดไม่ได้ เพราะไม่ได้ถูกสอนให้นำไปใช้คนไทยให้ความสำคัญกับการเรียนไวยากรณ์ รูปแบบประโยค และคำศัพท์ แต่ไม่ได้เน้นที่การนำไปใช้ แต่ชาวต่างชาติไม่ได้วัดที่ไวยากรณ์ แต่วัดที่การพูดการสื่อสาร วัดว่าคุณมีความสามารถในการสื่อสารมากเพียงใด นอกจากนี้ระบบการสอนของไทยใช้วิธีการสอนแบบแยกส่วน ไม่เคยสอนให้คิดแบบภาพรวม การเรียนสอนภาษาของเรา มีปัญหาตั้งแต่ระดับล่าง นอกจากนี้ระบบการศึกษา ยังไม่เปิดโอกาสให้ครูได้พัฒนาตนเอง นอกจากการสอนหนังสือแล้ว ครูต้องทำหน้าที่อื่นอีกด้วย เช่น ช่วยกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน เป็นครูธุรการ และยังต้องทำผลงานของตนเองเตรียมไว้เพราะต้องมีการประเมิน เมื่อจบภาคการศึกษา ดังนั้นครูจะให้ความสำคัญกับสิ่งนี้มากกว่าการสอน ทำให้ไม่มีเวลาในการเตรียมการเรียนการสอน ไม่มีโอกาสไปอบรม เพื่อเพิ่มทักษะและพัฒนาตนเอง (วรลักษณ์ ศรีใย, 2555)

ระบบการศึกษาของไทยยังเน้นไปที่การสอน เพื่อให้นักเรียนสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ มากกว่าที่จะเรียนรู้เพื่อใช้งานจริง ทุกวิชาจะเป็นเช่นนี้ ดังนั้นระบบการศึกษาจึงเน้นที่วิชาการมากกว่าจะใช้ได้จริง ขณะที่ภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ ต้องสอนให้นักเรียนใช้ได้จริง (วรลักษณ์ ศรีใย, 2555)

จากบทความดังกล่าว ชี้ให้เห็นว่ากองทัพบกมีการเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆ เช่น1) ด้านภาษา 2) ด้านวัฒนธรรมและสังคม 3) ด้านหลักสูตรหลักการศึกษาในกองทัพและกระทรวงกลาโหม4) ด้านการพัฒนาหลักสูตรเฉพาะภารกิจในกระทรวงกลาโหมหรือเหล่าทัพ

5) ด้านการแลกเปลี่ยนผู้เรียนและผู้สอน รวมไปถึงด้าน ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political - Security Community) อีกด้วย ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็น ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศในประชาคมอาเซียน ตามที่กฎบัตรอาเซียนข้อ 34 และจากการจัดอันดับความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยทั้งในอันดับอาเซียนและอันดับโลกพบว่า คนไทยมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง โดยการใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ ดังงานวิจัยของปวีณา สุวรรณปักษ์ (2558) เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด โดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์พบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ เฉลี่ยแล้วผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับดี จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษา ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์เพราะผู้วิจัยพบว่า การสอนแบบสตอรี่ไลน์นั้น มีความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนเนื้อหาทางการทหาร เนื่องจากวิธีการนี้จะเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและเกิดขึ้นจากประสบการณ์จริงของผู้เรียนที่เกิดการสร้างความรู้ใหม่ด้วยตนของนักเรียนเอง และงานวิจัยของอัญจิมา จันทร์แก้ว (2555) ทำการศึกษาเรื่องการสร้างหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิทานภาพคำกลอนคุณธรรมพื้นบ้านของภาคใต้ สองภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดประสบการณแบบสตอรี่ไลน์โดยได้ทำการสร้างและพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิทานภาพคำกลอนคุณธรรมพื้นบ้านของภาคใต้ สองภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดประสบการณ์แบบสตอรี่ไลน์มาทดลองใช้กับผลการวิจับสรุปได้ดังนี้ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์มีผลการประเมินคุณภาพจากผู้เชียวชาญด้านเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 อยู่ในระดับดีมาก จากผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อ มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน 4.49 อยู่ในระดับดีมาก และนักเรียนมีความพึงพอใจเท่ากัน 4.69 อยู่ในระดับมากที่สุด มีผลการประเมินตามจริงเท่ากัน 4.51 อยู่ในระดับมากที่สุด และพบว่านักเรียนมีคะแนนสอบหลังเรื่องสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05รวมทั้งงานวิจัยของ วรรณวิไล เชื้อมหาวัน (2550) ทำการศึกษาเรื่องการใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ในหน่วยการเรียนรู้เรื่องสังข์ทอง ที่ปรากฏบนจิตรกรรมฝาผนังในวิหารลายคำ วัดพระสิงห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้1) การใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ เป็นวิธีการสอนที่สามารถนำไปพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2) ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการเขียนความเรียงสูงขึ้นหลังจากใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนของความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช จังหวัดพิษณุโลก ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์
2. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียน การศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ในการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช จังหวัดพิษณุโลก การทดลองหลังสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหา 6 เรื่องที่สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับกลุ่มเป้าหมายในหน่วยทหาร ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มสาระความรู้พื้นฐาน มาตรฐานที่ 2.1 มีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร (ภาษาในมาตรฐานนี้หมายถึงภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ) รหัสรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อชีวิตและสังคม (พต31001) ดังต่อไปนี้

1. การทักทาย การแนะนำตัวเอง และการแนะนำตัวเองทางการทหาร
2. การสนทนาทางโทรศัพท์และวิทยุสื่อสาร
3. การบอกเวลาและกิจวัตรประจำวัน
4. การถาม-ตอบทาง ทิศทางและการใช้แผนที่
5. การบอกอาการทางการแพทย์และการปฐมพยาบาลเบื้องต้น
6. การออกคำสั่งทางการทหาร

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนการศึกษานอกระบบที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ประจำ ทบ. 1/59 และทบ.2/59 จำนวน152 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนการศึกษานอกระบบที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรประจำ ทบ.1/59 และทบ.2/59 จำนวน 20คน ได้มาโดยการเจาะจง (purposive sampling)

ขอบเขตด้านตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

ตัวแปรตาม คือ 1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2. ความพึงพอใจของนักเรียนฯ หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

ขอบเขตด้านเวลา

ทำการทดลองในเดือน มิถุนายน 2560 โดยใช้การประเมินความสามารถการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 2 ชั่วโมง และการจัดการเรียนรู้ จำนวน 18 ชั่วโมง รวมเป็น 20 ชั่วโมง

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถการพูด หมายถึง การสื่อสารที่ออกเสียงถูกต้อง เลือกคำศัพท์เหมาะสมกับสถานภาพและสถานการณ์ สื่อความหมายของคำ โครงสร้างทางภาษามีความถูกต้อง และมีสำเนียงและอากัปกิริยา เป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษา ผ่านการถ่ายทอดจากความรู้สึก ความคิดและประสบการณ์ เป็นภาษาที่เข้าใจได้ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

การจัดการเรียนแบบสตอรี่ไลน์ หมายถึง การเรียนการสอนที่รวมหลักสูตรและการวิธีการสอนเข้าด้วยกัน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง สร้างองค์ความรู้จากฉาก ตัวละคร การดำเนินเรื่องและเหตุการณ์ด้วยตนเองจากความรู้ใหม่ในชั้นเรียนและประสบการณ์เดิมโดยการกำหนดสถานการณ์ผ่านการใช้คำถามหลัก(key questions) เพื่อนำไปสู่การจัดกิจกรรมที่หลากหลายบนเส้นทางของเรื่องราวอย่างต่อเนื่องกันเป็นลำดับ

การศึกษานอกระบบ หมายถึง ระบบการศึกษาที่ได้รับการรับรองจากสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (กศน.) ให้จัดตั้งขึ้นนอกโรงเรียนหรือในหน่วยงานทหาร มีการจัดหลักสูตร ระยะเวลาในการเรียนและการวัดและประเมินผลยืดหยุ่นสอดคล้องกับสภาพของหน่วยงานและความต้องการของผู้เรียน โดยไม่เป็นการจำกัด อายุ รูปแบบการเรียนการสอนหรือสถานที่

ความพึงพอใจ หมายถึงระดับความรู้สึกในด้านบวกหรือลบของนักเรียนที่มีต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์เนื้อหาครูผู้สอนและผู้วิจัย และสถานที่และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

ครูทหาร หมายถึง ครูประจำกลุ่มการศึกษานอกระบบในหน่วยทหารซึ่งจะต้องเป็นทหารหรือบุคคลที่ได้รับการคัดเลือกผ่านการอบรมครูการศึกษานอกระบบโดยมีวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีและมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู

นักเรียน หมายถึง ทหารเกณฑ์ ประจำ ทบ.1/59 และทบ.2/59 ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในหลักสูตรการศึกษานอกระบบของกองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถนำวิธีการเรียนรู้นำมาใช้พัฒนาความสามารถด้านอื่นๆ เช่น การฟัง การอ่าน และการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ
2. สามารถนำวิธีการเรียนรู้ ไปประยุกต์ใช้กับหลักสูตรวิชาอื่นๆ เช่น วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย เป็นต้น
3. นักเรียนสามารถประยุกต์วิธีการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในหน่วยงานและชีวิตประจำวันได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา โดยนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง
    1.1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
        1.1.1. ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร
        1.1.2. การจัดลำดับความสามารถทางการพูด
        1.1.3. องค์ประกอบในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
        1.1.4. การวัดและประเมินผลความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
    1.2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์
        1.2.1. ความหมายของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์
        1.2.2. หลักการของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์
        1.2.3. การวางแผนการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์
        1.2.4. บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน
        1.2.5. ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์
    1.3. หลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มเป้าหมายในหน่วยทหาร
        1.3.1. การจัดการศึกษานอกระบบสำหรับทหารกองประจำการ
        1.3.2. หลักสูตรการศึกษานอกระบบ
        1.3.3. กระบวนการจัดการเรียนรู้
    1.4. ความพึงพอใจและการวัดระดับความพึงพอใจ
        1.4.1. ความพึงพอใจ
        1.4.2. การวัดระดับความพึงพอใจ
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
    2.1. งานวิจัยในประเทศ
    2.2. งานวิจัยต่างประเทศ
3. กรอบแนวคิดในการวิจัย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร

ทวีศักดิ์ ชูมา (2560) กล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษนั้นมิใช่ความสามารถในการออกเสียงตามไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว แต่รวมไปถึงการสื่อสารด้วยถ้วยคำ สาระ น้ำเสียง และอากัปกิริยาความรู้สึกนึกคิดไปยับผู้รับสารด้วย ผู้พูดต้องมีความสามารถด้านการออกเสียง คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ วัฒนธรรมทางภาษา และต้องมีกลวิธีการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

อรญา บำรุงกิจ (2558) กล่าวว่า การพูด คือ การสื่อสารที่ใช้ทั้ง อวัจนภาษา และวัจนภาษา เพื่อแสดงความคิดและความรู้ของผู้ส่งสาร และการพูดยังเป็นทั้งศาสตร์ และศิลป์ที่ผู้ส่งสาร ที่ต้องใช้หลักการและวิธีการเพื่อส่งสารที่ดีที่สุดให้ผู้รับสาร เข้าใจตรงตามเป้าหมายของผู้ส่งสารตั้งไว้

เจนจิรา ชัยปาน, ทรายขวัญ พรมแก้ว, สิทธิ ศรีนาค (2556) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสารคือ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ทางภาษาระหว่าง 2 คนขึ้นไป ซึ่งจะต้องใช้สำนวนกับบริบทให้เหมาะสมกับสถานการณ์ รวมทั้งเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย

ธุวพร ตันตระกูล (2555) กล่าวว่า การพูดหมายถึงการใช้ความสามารถทางด้านภาษา ท่าทางและความรู้สึกนึกคิดที่จะถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายที่สำคัญ เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคล ตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นต้องใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกริยาในการพูด เพื่อให้สอดคล้องได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับโอกาส วัฒนธรรมและประเพณีนิยมในสังคม

ลิตเติลวูด (Litterwood, 1995) ได้อธิบายว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ตั้งแต่สองคนขึ้นไป และผู้พูดจำเป็นต้องสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อด้วย ผู้พูดต้องใช้คำพูดและภาษาที่เหมาะสมและถูกต้องตามสถานการณ์และรวมไปถึง ความหมายของของการพูดเพื่อการสื่อสารไม่ใช้เพียงการออกเสียงเพียงอย่างเดียว แต่การพูดต้องทำให้ผู้อื่นเข้าใจจุดประสงค์ในสิ่งที่ผู้พูดพูดด้วย การพูดในระดับสูงขึ้นไป ต้องมีการใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา เพราะการพูดที่เกิดจากความตั้งใจจะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งในการสื่อสารตามสถานการณ์

จากบทความดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การพูดเพื่อการสื่อสาร คือ การส่งสารจากความรู้สึก ความคิดและประสบการณ์ ถ่ายทอดออกมาเป็นเสียงคำ ภาษา สำเนียง รวมไปถึงอากัปกิริยาต่าง ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยการใช้หลักการภาษาและไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสมกับวัฒนธรรมประเพณีของสังคมนั้นๆ

2. การจัดลำดับความสามารถทางการพูด

แคลโล (Carroll, 1982) ได้จัดลำดับความสามารถทางการพูดไว้ 9 ระดับดังนี้

ระดับที่ 1 หมายถึงระดับที่ผู้พูดพูดไม่ได้เลย (non-user)

ระดับที่ 2 หมายถึงระดับที่ผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (intermittent user)

ระดับที่ 3 หมายถึงระดับที่ผู้พูดที่เข้าใจบทสนทนา สามารถจับใจความได้ แต่ไม่สามารถจับรายละเอียดได้ (extremely limited user)

ระดับที่4 หมายถึงระดับที่ผู้พูดที่สามารถสนทนาโต้ตอบได้แต่ไม่คล่องแคล่ว (marginal user)

ระดับที่ 5 หมายถึงระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ปานกลางสามารถสื่อสารได้แต่ไม่ชัดเจนแต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ความคล่องแคล่วและท่าทางประกอบการพูด (modest user)

ระดับที่ 6 หมายถึงระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาในการพูดเรื่องราวที่พูดได้แต่ไม่ต่อเนื่องในการสนทนาเป็นบางครั้ง (competence user)

ระดับที่ 7 หมายถึงระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ดีสามารถเล่าเรื่องราวต่างๆได้อย่างชัดเจนมีเหตุผลแต่ยังขาดความคล่องแคล่วและขาดความมั่นใจ (good user)

ระดับที่8 หมายถึงผู้พูดใช้ภาษาได้ดีมากสามารถพูดหรืออภิปรายอย่างมีประสิทธิภาพสามารถสนทนาและดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่องตลอดจนมีอารมณ์ร่วมในการโต้ตอบและใช้กริยาท่าทางได้อย่างเหมาะสม (excellent user)

ระดับที่ 9 หมายถึงผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถดาเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่องขยายความได้ตลอดจนสามารถพูดได้ใจความสำคัญ (expert user)

จากบทความ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ลำดับความสามารถทางการพูดไว้ทั้ง 9 ระดับนั้น การพูดหมายถึงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษตามสถานการณ์และบทบาทที่กำหนดให้เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างชัดเจนเหมาะสมและถูกต้องทักษะการพูดที่ดีนั้นผู้พูดจะต้องมีความสามารถในการเลือกใช้ถ้อยคำน้ำเสียงรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูดอันได้แก่สีหน้าสายตาท่าทางประกอบการพูดให้สอดคล้องได้อย่างคล่องแคล่วเหมาะสมถูกต้องกับโอกาสและสถานการณ์ตลอดจนต้องมีมารยาทในการพูดที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและประเพณีนิยมของสังคมนั้นๆด้วย

3. องค์ประกอบในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ทวีศักดิ์ ชูมา (2560) กล่าวว่า องค์ประกอบของการพูดที่จะประสบความสำเร็จได้ต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ4องค์ประกอบดังนี้

1. ต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence)

หมายถึงความรู้ด้านภาษาได้แก่ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์โครงสร้างของคำประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2. ต้องมีความรู้ด้านสังคม (sociolinguistic competence) หมายถึงการใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคมเช่นการขอโทษการขอบคุณการถามทิศทางและข้อมูลต่าง ๆและการใช้ประโยคคำสั่งเป็นต้น

3. ต้องมีความรู้ในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน

(discourse competence)หมายถึงความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (grammatical form) กับความหมาย (meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ต้องมีความรู้ในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence) หมายถึงการใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จโดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูดเช่นการใช้ภาษาท่าทาง (body language) เพื่อการขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออกเป็นต้น

อรญา บำรุงกิจ (2558) การพูดจะเกิดประโยชน์สูงสุดได้ไม่เพียงแต่ผู้พูดเท่านั้นจะต้องมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องและมีความสำคัญ ต่อการพูดมีองค์ประกอบหลักที่สำคัญ 5 ประการดังนี้

1. ผู้พูด เป็นผู้ที่ถ่ายทอดสารที่ต้องการออกไปด้วยภาษา เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และเข้าใจตรงกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ดังนั้นต้องอาศัยศิลปะหรือสิ่งอื่นใดที่จะใช้ประกอบการถ่ายทอดเช่นน้ำเสียง ท่าทาง เป็นต้นผู้พูดนั้นจะต้องมีคุณสมบัติหลายประการเช่น มีความเชื่อมั่น ในตนเอง, มีบุคลิกภาพที่ดี, มีการเลือกใช้คำได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เป็นต้น ในการที่ผู้พูดนั้น มีสื่อประกอบการพูดผู้พูดต้องรู้วิธีการใช้สื่อดังกล่าวเพื่อไม่ให้การพูดนั้น เกิดการติดขัด และผู้พูดเองต้องมีความรู้อย่างท่องแท้เพื่อให้ผู้ฟังได้รับข้อมูลได้อย่างถูกต้อง

2. ผู้ฟัง เป็นผู้ทำหน้าที่รับการถ่ายทอดความรู้ความคิดความรู้สึกประสบการณ์ต่างๆจากผู้พูด โดยผ่านการฟังผู้ฟังควรให้ความสมใจกับเรื่องที่ผู้พูดนั้นต้องการสื่อสาร หากเป็นเรื่องที่สามารถศึกษาได้ก่อนล่วงหน้าผู้ฟังควรศึกษาเรื่องนั้นมาก่อนเพื่อความเข้าใจที่ง่ายขึ้น และเมื่อต้องการจะซักถาม ผู้ฟังควรรอให้ผู้พูดนั้นพูดจบและรอเวลาเพื่อเปิดจังหวะให้ซักถาม

3. สาร คือข้อความที่ผู้พูดต้องการส่งต่อไปยังผู้ฟังควรเป็นเรื่องที่ผู้พูดนั้นมีความรู้ความสนใจเป็นเรื่องราวที่มีเหตุผลุมูลสามารถถ่ายทอดอย่างเป็นลำดับเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน นอกจากนั้นที่สำคัญของสาร คือ ต้องเป็นสิ่งที่มีความเหมาะสมกับผู้ฟังและสถานการณ์ใน ขณะนั้นด้วย

4. สื่อ คือสิ่งที่ช่วยให้ผู้พูด สามารถถ่ายทอดความรู้ความคิด ประสบการณ์ต่าง ๆ และอื่น ๆ ของตนไปยังผู้ฟังได้อย่างสะดวกรวดเร็ว สื่อนั้นจะมีความน่าสนใจมากหรือน้อยขึ้นอยู่

กับสิ่งที่ผู้พูดต้องเลือกสรรมาใช้เริ่มตั้งแต่การเลือกสื่อทางภาษากล่าวคือการเลือกถ้อยคำภาษาในการบรรยายจนกระทั่งการเลือกใช้โสตทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อความเหมาะสมและเพื่อให้เนื้อหามีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

5. ถ้อยคำ หรือการพูดคือ การเลือกสรรภาษาที่จะใช้ในการนำเสนอ ต้องถูกต้องเหมาะสม เข้าใจง่ายออกเสียงได้อย่างถูกต้องตามอักขรวิธีในการพูดบางเรื่องหากเรามีการพูดวรรคตอนผิดหรือเว้นวรรคผิดการพูด ในครั้งนั้นผู้ฟังอาจเข้าใจความหมายผิดหรือเข้าใจในสิ่งที่แตกต่างกันออกไปจากเรื่องที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารนั้นเอง

จากบทความ ผู้วิจัยสรุปได้ว่าการพูดจะประสบความสำเร็จได้ต้องมีองค์ประกอบ 4 ประการ คือ

1. ผู้พูดหมายถึง ผู้ที่ถ่ายทอดสารออกมาเป็นภาษา ผู้ส่งสารที่ดีต้องมีความรู้ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence) และการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน (discourse competence) ด้านสังคม (sociolinguistic competence) และกลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence)

2. ผู้ฟัง หมายถึง ผู้รับการถ่ายทอดสารจากผู้พูด ผู้รับสารที่ดีต้องมีความรู้ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence) และการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน (discourse competence) ด้านสังคม (sociolinguistic competence) และกลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence)

3. สาร หมายถึง เสียงหรือข้อความที่ผู้พูดถ่ายถอดไปยังผู้ฟัง รวมไปถึงถ้อยคำหรือสำเนียงที่ใช้ในการนำเสนอ

4. สื่อ หมายถึง สิ่งที่ช่วยนำพาสารจากผู้พูดไปยังผู้ฟัง ได้แก่ อากาศหรือสิ่งอุปกรณ์ต่างๆ

4. การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4.1. วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด

ฟินอคเชียโรและซาโกะ (Finocehiaro, Sango,1983) ได้เสนอวิธีการทดสอบความสามารถทางด้านการพูดไว้ดังต่อไปนี้

1. พูดประโยคสั้นๆตามผู้สอนหรือตามที่ได้ยินจากเครื่องบันทึกเสียง
2. ให้อ่านออกเสียงประโยคต่างๆ
3. ให้บรรยายวัตถุวัตถุที่ใช้บรรยายขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียนผู้เรียนอาจพูดถึงข้อมูลอื่นๆของวัตถุแต่มีข้อห้ามไม่ให้บอกชื่อวัตถุหรือสิ่งที่เห็นโดยให้ผู้ฟังเป็นผู้เดาว่าสิ่งที่ผู้พูดกล่าวถึงนั้นคืออะไรและสามารถบรรยายภาพบุคคลสถานที่หรือสิ่งของอื่นๆ ได้
4. ให้บรรยายเหตุการณ์โดยใช้ภาพประกอบ
5. ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนดโดยมีการกำหนดไว้หลายหัวข้อและให้ผู้เรียนเลือกหัวข้อได้ตามที่ต้องการ

6. ให้ผู้เรียนแสดงเป็นผู้สัมภาษณ์โดยให้หาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์แล้วทาการจดบันทึกไว้

จากบทความ ผู้วิจัยสรุปได้ว่าการทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถทำได้หลายวิธีเช่นการสัมภาษณ์การบรรยายการเล่าเรื่องการโต้วาทีหรือการแสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ต่าง ๆที่กำหนดให้จากวิธีการต่าง ๆเหล่านี้ผู้สอนจะต้องเป็นผู้เลือกการทดสอบที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนเพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้สอน

4.2. เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด

การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต้องคำนึงถึงองค์ประกอบความสามารถด้านการพูดเพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนในหลาย ๆด้านเช่นการพูดการออกเสียงไวยากรณ์คำศัพท์ความเข้าใจและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาซึ่งสามารถทาได้หลายวิธีโดยสามารถดาเนินการได้ตั้งแต่ขั้นก่อนเรียนระหว่างเรียนและหลังเรียนโดยให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้วดังนั้นผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ใช้องค์ประกอบดังกล่าวข้างต้นมาใช้เป็นเกณฑ์การประเมินวัดความสามารถโดยแบ่งเป็นระดับดังเช่น

คลาก (Clark, 1972) กล่าวถึงระบบการให้คะแนนวัดความสามารถโดยแบ่งออกเป็น 4 ระดับเริ่มจากระดับที่ 1 จนถึงระดับที่ 4 โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การออกเสียง (pronunciation)
   ระดับที่ 1 ยังพูดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้
   ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดบ่อยมากและฟังไม่เข้าใจ
   ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง
   ระดับที่ 4 ออกเสียงถูกต้องพูดได้
2. คำศัพท์ (vocabulary)
   ระดับที่ 1 ใช้คาศัพท์ผิดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้
   ระดับที่ 2 ใช้คาศัพท์ผิดบ่อยมากแต่ใช้ถูกต้องในสถานการณ์ต่าง ๆได้
   ระดับที่ 3 สื่อความหมายส่วนใหญ่ได้ เลือกใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
   ระดับที่ 4 สื่อความหมายได้ ใช้คำศัพท์เหมาะสมกับสถานการณ์
3. ไวยากรณ์ (grammar)
   ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดไม่สามารถสื่อสารได้
   ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิดวลีถูกต้องบ้าง
   ระดับที่ 3 ใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
   ระดับที 4 ไม่มีข้อผิดพลาด ในการใช้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษา

4. ความคล่องแคล่ว (fluency)

ระดับที่ 1 พูดแล้วหยุดคิดนานพูดไม่ต่อเนื่องโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 โต้ตอบสนทนาไม่ได้แต่พยายามพูดต่อโดยการเริ่มต้นใหม่

ระดับที่ 3 พูดต่อเนื่องราบรื่นเป็นธรรมชาติแต่ก็มีสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 พูดต่อเนื่องราบรื่นเป็นธรรมชาติมีความคล่องแคล่วต่อเนื่องในการสนทนาหยุดได้ถูกจังหวะเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

แฮรีส (Harris, 1990) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูดโดยแบ่งเกณฑ์การให้คะแนน 5 อย่างคือการออกเสียงไวยากรณ์คาศัพท์ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความเข้าใจโดยแต่ละเกณฑ์มีการประเมินผล 5 ระดับดังนี้

1. การออกเสียง (pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาทางการออกเสียงมากจึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมากยากแก่การทาความเข้าใจในคาพูดได้ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำ

ระดับที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อยผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถเข้าใจได้มีการออกเสียงผิดทาให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดออกเสียงได้ดีแต่ก็มีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้างแต่ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิดและเรียงลาดับคาไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆได้แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลาดับคาผิดบ่อย ๆทาให้ฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้งจนทาให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้างแต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลาดับคาโดยมีข้อผิดพลาดน้อยมากและสามารถแก้ไขข้อบกพร่องใหม่ได้อย่างถูกต้อง

3. คำศัพท์ (vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดสื่อความหมายไม่ได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดเนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างจำกัดทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ระยะที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดในประโยคที่ใช้ในการสนทนาเนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร

ระยะที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในบางครั้ง

ระยะที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คาศัพท์วลีและสานวนได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (fluency)

ระดับที่ 1 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาเป็นเวลานานมากจึงทำให้การสนทนาไม่รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาบ่อยครั้งเพราะมีความรู้จากัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนักเนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษา

ระดับที่ 4 ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดแต่มีการสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสารผู้พูดไม่สามารถพูดภาษา- อังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูดมักจะพูดซ้ำๆเนื่องจากใช้เวลาในการหาคำพูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและพูดสนทนาได้เป็นส่วนมากแต่ค่อนข้างช้า

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วนแต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมดโดยไม่มีปัญหา

จากบทความดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปได้ว่าสิ่งที่ใช้ในการประเมินระดับภาษาที่ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารสามารถประเมินได้จากการออกเสียงได้อย่างเหมาะสมการเลือกใช้คาศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องมีความคล่องแคล่วในการพูดและเกิดความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟังในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูดของคลาก (Clark, 1972)มาปรับใช้เพื่อให้เหมาะสมกับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้แบบประเมินวัดการพูดจากบทสนทนาภาษาอังกฤษ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

1. ความหมายของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ได้รับการคิดค้นและพัฒนาขึ้นโดยกลุ่มนักการศึกษาจากInsevice Department ของJordanhill College of Education เมืองกลาสโกว์ประเทศสกอตแลนด์โดยสติฟเบลและแซลลี ฮาลเนส (Steve Belland Sallie Harlness, 1998) ทั้งสองได้ชื่อว่าเป็น The Origination of the Scottish Storyline method บุคคลทั้งสองได้ร่วมกันพัฒนาวิธีสอนนี้กับเพื่อนร่วมงานอีกท่านคือเฟรด เรนเดล (FredRendell)การเรียนรู้ที่ต้องอยู่บนพื้นฐานของการศึกษาแบบสหวิทยาการโดยบูรณาการสิ่งต่าง ๆเข้าด้วยกันอย่างมีความหมายเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนและเสริมเด็กทุก ๆคนให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีในสกอตแลนด์และต่อมาวิธีการสอนสตอรี่ไลน์ก็ได้พัฒนามากขึ้นและเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลายไม่เฉพาะแต่ในสกอตแลนด์เท่านั้นยังรวมถึงเดนมาร์ก, ไอซ์แลนด์, เยอรมนี, ฮ่องกงและสหรัฐอเมริกาซึ่งในสหรัฐอเมริกาการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ได้พัฒนามากขึ้นและเป็นที่นิยมใช้กันมากในแถบแคลิฟอร์เนียทางใต้และด้านตะวันตกเฉียงเหนือโดยเฉพาะโรงเรียนที่นักเรียนมีความแตกต่างกันทางด้านเชื้อชาติและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้พบว่าผลของการสอนเป็นที่น่าพอใจ (Smith andVallerga,1997)

กมลวรรณ โคตรทอง (2558) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ที่นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ไว้ผู้วิจัยสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์นั้นถือเป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและเป็นการบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอนเข้าด้วยกันซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมผ่านการใช้คำถามหลัก (key questions) และนำไปสู่การจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของนักเรียน

จันทร์ชลี มาพุทธ (2553) กล่าวว่า Storyline มาจากคำว่า story และ line หมายถึงเส้นทางของเรื่องราวหรือแนวทางของเรื่องเป็นการดำเนินเรื่องราวที่เรียงติดต่อเป็นลำดับการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วยแบบสตอรี่ไลน์เป็นวิธีการที่ได้รับการคิดค้นและพัฒนาขึ้นในประเทศสกอตแลนด์โดยสติฟเบลและแซลลี ฮาลเนส (Steve Bell and Sallie Harkness, 1998) ซึ่งทั้งสองท่านเรียกได้ว่าเป็นผู้ให้กำเนิดการเรียนรู้แบบนี้และทั้งสองท่านได้ร่วมกันพัฒนาวิธีสอนนี้กับเพื่อน (Creswell, 1997)

แว่นแก้วพันภัย(2549) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีเส้นทางการดำเนินเรื่องอย่างต่อเนื่องตามลำดับเหตุการณ์ให้สอดคล้องกับเนื้อหาโดยครูจะใช้คำถามนำ (Key Questions) เป็นตัวเชื่อมโยงในการเปิดประเด็นให้ผู้เรียนได้ผูกเรื่องจากประสบการณ์และจินตนาการโดยมีองค์ประกอบหลัก 4 องค์ประกอบได้แก่ฉากตัวละครวิถีชีวิตเหตุการณ์และปัญหาที่ต้องแก้ไข

จากบทความดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบสตอรรี่ไลน์หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่รวมหลักสูตรและการเรียนการสอนเข้าด้วยกัน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยใช้ความรู้ใหม่และประสบการณ์เดิมผ่านการใช้คำถามหลัก (KeyQuestions) และนำไปสู่การจัดกิจกรรมที่หลากหลายบนเส้นทางของเรื่องราวหรือแนวทางของเรื่องเป็นการดำเนินเรื่องราวที่เรียงติดต่อเป็นลำดับ

2. หลักการของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

2.1. เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (child centered) แนวคิดของจอห์น เดวี่ (John Dewey) เชื่อว่าเด็กต้องมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียนรู้ด้วยตนเองการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วยแบบสตอรรี่ไลน์ผู้สอนต้องตระหนักคุณค่าว่าผู้เรียนทุกคนต้องมีประสบการณ์และทักษะเดิมของตนเองซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างความรู้หรือประสบการณ์ใหม่ของผู้เรียนและผู้เรียนเป็นผู้แสวงหาติดตามการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2.2. เน้นการปฏิบัติและการเสริมแรงการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วยแบบสตอรรี่ไลน์ถือว่าเป็น constructivist way of working นั้นคือให้ผู้เรียนลงมือกระทำหรือปฏิบัติด้วยตนเองเป็นเรื่องการตัดสินใจและการแก้ปัญหาเป็นการเรียนรู้แบบ active learning ซึ่งเป็นกระบวนการที่จะช่วยพัฒนาทางด้านสติปัญญาทักษะและทัศนคติแก่ผู้เรียนผู้เรียนที่เรียนด้วยแบบสตอรรี่ไลน์จะได้ประสบการณ์การทำงานซึ่งเป็นการเสริมแรงโดยผู้สอนให้ความสำคัญในการทำงานเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณค่าและมีความหมาย

หลักการสร้างสตอรี่ไลน์

จากแนวคิดของ เครสเวล (Creswell,1997)ได้เสนอหลักการในการสร้างสตอรี่ไลน์ไว้ 6 ประการพอสรุปได้ดังนี้

1. ยึดหลักของการเล่าเรื่องแบบสตอรี่ไลน์จะมีองค์ประกอบต่าง ๆที่ผสมผสานอยู่ด้วยกันสามส่วนคือตัวละครซึ่งอาจเป็นคนหรือสัตว์ดังนั้นกิจกรรมจึงควรเกี่ยวข้องกับคนหรือสัตว์หรือเล่าเรื่องในอดีตในรูปของตำนานความเชื่อ

2. ยึดหลักของการวางโครงเรื่องให้น่าติดตามเรื่องราวต้องสนุกและน่าสนใจผู้เรียนต้องสนุกที่จะได้เรียนรู้ตลอดเวลา

3. ยึดหลักว่าผู้สอนเป็นผู้กำหนดโครงสร้างโดยนำเนื้อหาและจุดประสงค์ในหลักสูตรมาวางกรอบของเส้นทางเดินเรื่องโดยให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือทำกิจกรรมค้นหารายละเอียดต่าง ๆและเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อตอบคำถามหลักของผู้สอน

4. ยึดหลักให้ผู้เรียนเป็นเจ้าของเรื่องราวหรือประสบการณ์ต่าง ๆแบบสตอรี่ไลน์ต้องให้ผู้เรียนได้นำความรู้หรือประสบการณ์เดิม ของตนเองมาวิเคราะห์เชื่อมโยงเพื่อตอบคำถามหลัก

การดำเนินเรื่องของแบบสตอรี่ไลน์

สตอรี่ไลน์เป็นการดำเนินเรื่องหรือผูกเรื่องที่มีความต่อเนื่องกันประดุจดังเส้นเชือกโดยมีการตั้งคำถามหลัก (key questions) เป็นตัวเชื่อมการดำเนินเรื่ององค์ประกอบสำคัญของเรื่องที่จะทำให้เกิดเป็นแบบสตอรี่ไลน์นั้นมี 4 องค์ประกอบดังนี้

1. การจัดฉาก (setting the scene) เป็นการระบุเวลาสถานที่สิ่งแวดล้อม
2. มีตัวละคร (character) ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในข้อ 1
3. การดำเนินชีวิต (way of life) เป็นการดำเนินชีวิตหรือเรื่องราวของตัวละคร
4. มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นหรือมีปัญหาที่ต้องแก้ไข (events, incidents or real problems to be solved) เป็นหัวใจสำคัญของการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วยแบบสตอรี่ไลน์ เพราะคำถามจะเป็นตัวนำไปสู่กิจกรรมที่หลากหลายเป็นการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนและเป็นตัวเชื่อมโยงการดำเนินเรื่องให้ต่อเนื่องกันเป็นลำดับภายในหัวข้อเดียวกัน
5. ยึดหลักเกี่ยวกับการดำเนินเรื่องการดำเนินเรื่องต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวเนื่องกัน ผู้เรียนต้องใช้ความคิด/ประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมเพิ่มประสบการณ์ใหม่จากการทำกิจกรรมต่างๆ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ
6. ยึดหลักโครงสร้างผู้สอนต้องให้ผู้เรียนสร้างรูปแบบการสร้างมโนทัศน์ของตนเองให้นักเรียนแสวงหาข้อมูลการค้นพบเสนอข้อค้นพบและพิสูจน์สิ่งที่เขาได้คิดด้วยกระบวนการเรียนรู้จากกิจกรรมที่หลากหลาย

แว่นแก้วพันภัย(2549) แบ่งขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการคือการเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนโดยแนะนำการเรียนด้วยวิธีแบบสตอรี่ไลน์และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามหลังจากนั้นให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้
2. ขั้นปฏิบัติกิจกรรมผู้เรียนเริ่มทำกิจกรรมโดยการตั้งคำถามหลัก ตามองค์ประกอบของวิธีแบบสตอรี่ไลน์โดยอย่างน้อยต้องแบ่งเป็นตอน 4 ตอนตามองค์ประกอบในแต่ละตอนผู้เรียนต้องวางแผนเพื่อตอบคำถามหลักและการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆตามจินตนาการ

ตอนที่ 1 การสร้างฉากโดยการใช้คำถามหลักที่เกี่ยวกับเรื่องราวว่าเกิดขึ้นที่ไหนถือว่าเป็นการเริ่มต้นให้ผู้เรียนทราบว่ากำลังมีเหตุการณ์ใหม่เกิดขึ้นเป็นการเริ่มเข้าสู่บทเรียนหรือเปิดตัวเรื่องในฉากเป็นการระบุสถานที่เวลาและสิ่งแวดล้อมต่างๆ

ตอนที่ 2 การสร้างตัวละครโดยการใช้คำถามสร้างบทบาทเกี่ยวกับคนหรือสัตว์ที่ผู้เรียนเป็นผู้กำหนดเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบตัวละคร

ตอนที่ 3 การกำหนดวิถีการดำรงชีวิตโดยการใช้คำถามหลักที่ให้ผู้เรียนเสนอที่เกี่ยวกับเรื่องราวของตัวละครคำถามที่ตัวละครเหล่านั้นทำอะไรซึ่งเป็นการดำเนินชีวิตหรือสะท้อนชีวิตของตัวละคร

ตอนที่ 4 เหตุการณ์และการแก้ปัญหาต้องมีคำถามหลักว่ามีอะไรสำคัญเกิดขึ้นกับตัวละครและปัญหาที่ต้องแก้ไข

3. ขั้นกิจกรรมสรุปและนำเสนอผลงานผู้เรียนออกมาอภิปรายหรือสรุปเล่าเรื่องนำเสนอผลงานตลอดจนแนวคิดและประสบการณ์ของกลุ่มตนเองให้เพื่อนๆทราบ

4. ขั้นประเมินผลประเมินผลจากการปฏิบัติกิจกรรมในทุกขั้นตอนคือการตอบคำถามนำการปฏิบัติกิจกรรมในแต่ละตอนผลงานการสร้างสรรค์และจากการนำเสนอผลงานของกลุ่ม

การจะทำให้เกิดการเรียนการสอนได้อย่างไรผู้สอนจะเป็นผู้สร้างหรือพัฒนาและผู้เรียนเป็นผู้กระทำหรือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองดังที่สติฟเบล (Steve Bell, 1998) ได้เสนอไว้ดังนี้

1. มีเส้นทางเดินเรื่อง (topic line) อย่างมีเหตุผลมีการเรียงลำดับตามขั้นตอนที่ประกอบด้วยองค์ประกอบทั้ง 4 ของแบบเค้าโครงเรื่อง

2. มีคำถามหลัก (key questions) เป็นตัวเชื่อมโยงแต่ละฉากซึ่งผู้เรียนต้องเกี่ยวข้องในการทำกิจกรรมต่างๆ

3. คำถามหลักแต่ละข้อต้องเกี่ยวข้องกับแต่ละตอนหรือฉาก (episode)

4. แต่ละฉากในแบบสตอรี่ไลน์เป็นสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สืบค้นแสวงหาคำตอบจากประสบการณ์ตรง

5. ผู้เรียนได้เรียนรู้และบรรลุความสำเร็จตามความแตกต่างของระดับศักยภาพของตนและทุกคนต้องกลับมาตอบคำถามหลักเพื่อหาคำตอบในฉากอื่นๆต่อไป

จากบทความดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผู้สอนควรตั้งคำถามว่าเกิดเรื่องราวที่ไหนคือฉากเป็นการนำให้ผู้เรียนได้ทราบว่าเขากำลังจะมีประสบการณ์ใหม่ๆเกิดขึ้นเป็นการเริ่มนำเข้าสู่บทเรียนหรือเปิดตัวเรื่องในฉากจะเป็นการระบุสถานที่เวลาสิ่งแวดล้อม

2. เมื่อมีฉากแล้วต้องมีตัวละครเช่นคนหรือสัตว์สิ่งต่างๆเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยว่ามีใครบ้างตัวละครที่ทำให้ฉากหรือเหตุการณ์นั้นๆมีความเป็นจริงมากขึ้น

3. การดำเนินชีวิตการดำเนินเรื่องของตัวละครว่าจะต้องทำกิจกรรมใดบ้าง

4. จุดสำคัญของแบบสตอรี่ไลน์จะต้องมีคำถามว่ามีอะไรสำคัญที่เกิดขึ้นกับตัวละครบ้างและแก้ปัญหาอย่างไรซึ่งองค์ประกอบนี้เปรียบเสมือนเป็นจุดสรุปของเรื่องราวทั้งหมด

3. การวางแผนการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มีขั้นตอนดังนี้

3.1. เตรียมหัวเรื่อง (topic) ที่จะใช้สอนชื่อหัวเรื่องนี้คือการสร้างมโนทัศน์ (concept) ที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หัวข้อนั้นอาจได้มาจากหนังสือเรียนที่ใช้อยู่การเลือกหัวข้อโดยผู้สอนควรปฏิบัติดังนี้

1.1. สอดคล้องกับเนื้อหาหลักสูตร

1.2. ช่วยขยายขอบเขตความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

1.3. หัวข้อเรื่องนั้นๆจะพัฒนาความรู้ทักษะทัศนคติเพราะแบบเค้าโครงเรื่องเป็นการสอนแบบบูรณาการ

1.4. หัวข้อนั้นควรมีโครงสร้างสำคัญที่เกี่ยวกับเนื้อหาสาระที่เป็นความรู้ซึ่งผู้เรียนจะได้จากการเรียนรู้ด้วยตนเองเช่น บทบาทหน้าที่ของสมาชิกในครอบครัวการดำรงชีวิตความสัมพันธ์กันในสังคมปัญหาผลกระทบและแนวทางในการแก้ปัญหานอกจากเนื้อหาสาระที่เป็นความรู้แล้วผู้เรียนจะได้พัฒนาทั้งสติปัญญาและทักษะเช่นทักษะทางด้านภาษาทักษะการค้นหาและประเมินข้อมูลทักษะกระบวนการคิดและทักษะด้านสังคม

3.2. การวางแผนการสอนแบบสตอรี่ไลน์เตรียมการผูกเรื่องพร้อมการดำเนินเรื่อง (storyline) และแบ่งเขียนเป็นฉากๆโดยคำนึงถึง 4 องค์ประกอบคือฉากตัวละครการดำเนินชีวิตและเหตุการณ์สำคัญเรื่องราวอาจเป็นเรื่องจริงหรือจินตนาการผู้สอนต้องพัฒนาหัวข้อและเนื้อเรื่องให้ทั้ง 2 อย่างไปด้วยกันจะต้องมี plot ความคิดพื้นฐานว่าจะต้องมีเหตุการณ์ใดบ้างแต่ต้องคำนึงถึง4 องค์ประกอบเป็นสำคัญโดยผู้สอนจะต้องเป็นผู้ทำหน้าที่ผูกเรื่องราวการดำเนินเรื่องและผู้เรียนเป็นผู้สร้างรายละเอียดโดยการลงมือกระทำกิจกรรมต่างๆ

3.3. ตั้งคำถามหลักหรือคำถามสำคัญ (key questions) ซึ่งจะทำหน้าที่เชื่อมโยงการดำเนินเรื่องในแต่ละฉากและเป็นตัวกระตุ้นหรือเปิดประเด็นให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์และลงมือปฏิบัติซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้กล่าวได้ว่าคำถามหลักเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนในแต่ละฉากลักษณะของคำถามหลักควรมีลักษณะดังนี้

3.3.1. กระตุ้นให้เกิดมโนทัศน์ของหัวข้อหรือโครงเรื่องนั้นๆ

3.3.2. คำตอบหรือคำถามควรมีหลากหลายโดยให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดวิเคราะห์และเสนอแนวคิดต่างๆ

3.3.3. กระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะความคิดหลากหลายเช่นการวิเคราะห์การจินตนาการการสรุปและการประเมิน

3.3.4. กระตุ้นให้ผู้เรียนหาคำตอบด้วยการสืบค้นหาข้อมูลต่างๆ

3.3.5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะหรือประสบการณ์การเรียนรู้ต่างๆ

3.4. จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ตอบคำถามหลักเพื่อเป็นการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนกิจกรรมที่จัดควรเป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติเองโดยกิจกรรมที่จัดนั้นต้องเป็นกิจกรรมที่เสริมแรงหรือสร้างแรงจูงใจ (motivation) ให้ผู้เรียนมีบทบาท กระตือรือร้นใฝ่รู้ (active) มากกว่าเป็นผู้รับจากครูอย่างเดียว (passive)

3.5. ลักษณะการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นการจัดให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนอาจจัดได้หลายรูปแบบเช่นกลุ่มย่อยทั้งชั้นรายบุคคลหรือรายคู่เป็นต้นการจัดกิจกรรมต้องคำนึงถึงชนิดหรือประเภทของกิจกรรมเวลาทำงานดูความเหมาะสมเรื่องความรู้

ความสามารถแบบสตอรี่ไลน์จะเน้นเรื่องของการร่วมใจกันทำงาน (co-operative) และทำงานร่วมกันเป็นทีม (teamwork)

3.6. การประเมินผลจากคำถามหลักและจากกิจกรรมจัดโดยประเมินจากการสังเกตพฤติกรรมพัฒนาการต่าง ๆของผู้เรียนและผลงานที่ผู้เรียนได้ทำขั้นการประเมินมีทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการและสามารถประเมินผลได้ตลอดเพราะการเรียนรู้ทางสังคมของผู้เรียนอาจเกิดขึ้นได้โดยผู้สอนเองไม่ได้วางแผนไว้

3.7. การกำหนดระยะเวลาสอนเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่ต้องมีความยืดหยุ่นแล้วแต่หัวข้อเรื่องบทบาทของผู้สอนการเรียนรู้แบบแบบสตอรี่ไลน์ผู้สอนเป็นผู้วางแผนมีแนวทางการดำเนินเรื่องโดยผู้เรียนเป็นผู้เติมความรู้หรือประสบการณ์ให้เต็มผู้สอนต้องเป็นผู้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เปลี่ยนบทบาทจากการเป็นผู้บอกข้อมูลเป็นผู้วางแผนการสอนและเป็นผู้แนะแนวทางการเรียนรู้แก่ผู้เรียนคำถามหลักของผู้สอนที่ให้ผู้เรียนตอบมิได้มาจากตำราแต่มาจากตัวผู้เรียนเองดังนั้นคำถามหลักจึงเป็นเครื่องมือสำคัญของผู้สอนที่ทำให้การเรียนแบบสตอรี่ไลน์สามารถดำเนินเรื่องไปได้ เบล (Bell, 1998) ได้เสนอคำถามที่สามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับการกำหนด

4. บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

4.1 บทบาทของผู้สอนไว้ดังนี้

4.1.1. เริ่มต้นการสอนจากสิ่งที่ผู้เรียนรู้มาก่อนหรือไม่

4.4.2. ถามคำถามหลักและสร้างบริบทการเรียนรู้ (context) ของผู้เรียนตลอดการดำเนินเรื่องหรือไม่

4.4.3. จัดกิจกรรมที่หลากหลายหรือไม่

4.4.4. กระตุ้นให้ผู้เรียนได้สร้างแนวคิดของตนไว้ก่อนหรือไม่

4.4.5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พิสูจน์แนวคิดหรือข้อค้นพบใหม่ ๆโดยการตั้งคำถามหรือให้มีการค้นคว้าหาหลักฐานหรือไม่

4.4.6. ให้ความสำคัญในคุณค่าของงานที่ผู้เรียนได้ทำหรือไม่

4.4.7. มีการจัดกลุ่มผู้เรียนที่เน้นการร่วมมือในการเรียนและจัดกลุ่มผู้เรียนที่เหมาะสมกับกิจกรรมหรือไม่

4.4.8. ใช้วิธีสอนหลากหลายเพื่อช่วยเสริมประสิทธิภาพและความสำเร็จของการสอนหรือไม่

4.4.9. มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบหรือไม่

4.4.10. ประเมินผลงานของผู้เรียนที่เหมาะสมและเป็นไปในทางสร้างสรรค์หรือไม่

4.4.11. ให้ผู้ปกครองได้มีส่วนและรับทราบผลการเรียนรู้ของผู้เรียนหรือไม่

4.2. บทบาทของผู้เรียน ไว้ดังนี้

1. เป็นผู้ศึกษาค้นคว้าปฏิบัติด้วยตนเองในทุกเรื่องตามที่ครูกำหนด เพื่อให้เกิดการเรียนรู้

2. ดำเนินการเรียนด้วยตนเอง เพื่อให้การเรียนสนุกสนาน ตื่นเต้น มีชีวิตชีวาและท้าทายอยู่ตลอดเวลา

3. มีส่วนร่วมในการเรียนทั้งร่างกาย จิตใจและการคิด ในทุกสถานการณ์ที่ครูกำหนดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนสถานการณ์ในชีวิตจริง

4. เรียนทั้งในห้องเรียน (class) และในสถานการณ์จริง (reality) เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคม

5. ตอบคำถามสำคัญ หรือคำถามหลัก (key questions) ที่ครูกำหนดจากประสบการณ์ของตนเอง หรือประสบการณ์ในชีวิตจริง

6. มีความกระฉับกระเฉง ว่องไว ในการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง เช่น สามารถจำพิจารณา ทำตามคำแนะนำของครูได้อย่างดี

7. ทำงานด้วยความร่วมมือร่วมใจ อาจจะทำงานเดี่ยว เป็นคู่ เป็นกลุ่ม ได้ด้วยความเต็มใจและด้วยเจตคติที่ดีต่อกัน

8. มีความสามารถในการสื่อสาร เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน มีทักษะสังคม รวมทั้งมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนในกลุ่ม เพื่อนในกลุ่มอื่นๆ และกับครู

9. เป็นผู้มีความสามารถแก้ปัญหา คิดริเริ่มสิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์

10. เป็นผู้สามารถสร้างความรู้ (construct) ด้วยตนเอง และเป็นการเรียนรู้อย่างมีความหมาย ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

5. ประโยชน์ของการสอนด้วยแบบสตอรี่ไลน์

5.1. การสื่อสาร (communication) เด็กทุกคนต้องการพูดและการรับฟังแบบเค้าโครงเรื่องเน้นการปรึกษาหารือพูดคุยร่วมกันวางแผนรับฟังซึ่งกันและกันและเสนอความคิดเห็น

5.2. การสร้างหรือการลงมือทำด้วยตนเอง (building / construction) โดยธรรมชาติเด็กทุกคนต้องการสร้างสิ่งต่างๆต้องการใช้มือของตนเอง (love to make things with hands) หรือสร้างด้วยปัญญาการสร้าง (construct) เป็นการใช้จินตนาการการวางแผนจัดหาข้อมูลสร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเองเป็นการผลิตงานที่ได้จากความสามารถโดยมิได้เน้นที่การจำข้อมูล

5.3. การคิดและการลงมือปฏิบัติ (thought and action) โดยธรรมชาติเด็กทุกคนรู้จักถามคำถามและต้องการรับฟังคำตอบในสิ่งที่ตนอยากทราบเทคนิควิธีแบบสตอรี่ไลน์เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้กระทำได้คิดอย่างอิสระทุกขั้นตอนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนได้ค้นพบสืบค้นท้าทายให้คิดสำรวจและสร้างจินตนาการผู้เรียนจะได้ฝึกการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ

5.4. ความต้องการที่ยอมรับว่าตนเองมีค่าสามารถแสดงความรู้สึกได้ (self-expression) โดยธรรมชาติเด็กทุกคนต้องการมีความรู้สึกว่าตนเองมีค่าได้รับการยกย่องเกี่ยวกับงานหรือความคิดเห็นของตน

5.5. เป็นการสอนที่เป็นแบบกระตือรือร้นใฝ่รู้ (active learning) ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้โดยผู้เรียนเป็นผู้ลงมือกระทำศึกษาคิดและปฏิบัติเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ท้าทายความรู้ความสามารถของผู้เรียนผู้เรียนได้เห็นผลงานของตนเองทำให้การเรียนรู้มีคุณค่าสำหรับผู้เรียน

5.6. ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองไม่ว่าจะเป็นเรื่องความคิดวิเคราะห์ความคิดสร้างสรรค์การแก้ปัญหาการตัดสินใจหรือการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

หลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
กลุ่มเป้าหมายในหน่วยทหาร

1. การจัดการศึกษานอกระบบสำหรับทหารกองประจำการ

1.1. หลักการในการจัดการศึกษานอกระบบสำหรับทหารกองประจำการและกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องได้คำนึงถึงหลักการสำคัญอย่างน้อย 4 ประการคือการขยายโอกาสทางการศึกษาการพัฒนาคุณภาพทรัพยากรทหารและกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องการสร้างค่านิยมให้ประชาชนอยากเข้ามาเป็นทหารกองประจำการและการเป็นผู้นำชุมชนที่มีคุณภาพในท้องถิ่น

1.2. วัตถุประสงค์

1.2.1. เพื่อยกระดับความรู้พื้นฐานการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้กับทหารกองประจำการและกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องให้สูงขึ้น

1.2.2. เพื่อจัดการศึกษาสายอาชีพให้กับทหารกองประจำการและกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องในอันที่จะช่วยเพิ่มรายได้และลดรายจ่ายของครอบครัว

1.2.3. เพื่อพัฒนาเจตคติและจริยธรรมทหารกองประจำการและกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสมกับสถานการณ์การพัฒนาในปัจจุบัน

1.3. หน่วยรับผิดชอบและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาจัดการศึกษานอกระบบสำหรับหน่วยทหารเป็นไปตามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือระหว่างกระทรวงกลาโหมกับสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการและการใช้หลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยมีภาคีเครือข่ายร่วมหลายส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเพื่อบูรณาการจัดการศึกษานอกระบบให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตความแตกต่างของทหารกองประจำการและกลุ่มผู้เข้ารับการศึกษาที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตโดยตระหนักว่าทหารกองประจำการซึ่งเป็นผู้เรียนมีความสำคัญ

และต้องส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพและสำเร็จการศึกษาตามที่มุ่งหวัง

2. หลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

2.1. จุดหมายของหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณธรรมจริยธรรมมีสติปัญญามีคุณภาพชีวิตที่ดีมีศักยภาพในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องซึ่งเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ต้องการจึงกำหนดจุดหมายดังต่อไปนี้

2.2.1. มีคุณธรรมจริยธรรมค่านิยมที่ดีงามและสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุ

2.2.2. มีความรู้พื้นฐานสำหรับการดำรงชีวิตและการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

2.2.3. มีความสามารถในการประกอบสัมมาอาชีพให้สอดคล้องกับความสนใจความถนัดและตามทันความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจสังคมและการเมือง

2.2.4. มีทักษะการดำเนินชีวิตที่ดีและสามารถจัดการกับชีวิตชุมชนสังคมได้อย่างมีความสุขตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2.2.5. มีความเข้าใจประวัติศาสตร์ชาติไทยภูมิใจในความเป็นไทยโดยเฉพาะภาษาศิลปะวัฒนธรรมประเพณีกีฬาภูมิปัญญาไทยความเป็นพลเมืองดีปฏิบัติตนตามหลักธรรมของศาสนายึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

2.2.6. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2.2.7. เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้มีทักษะในการแสวงหาความรู้สามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้และบูรณาการความรู้มาใช้ในการพัฒนาตนเองครอบครัวชุมชนสังคมและประเทศชาติ

2.2. ระดับการศึกษาแบ่งระดับการศึกษาออกเป็น 3 ระดับคือ

2.2.1. ระดับประถมศึกษา

2.2.2. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

2.2.3. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.3. สาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ประกอบด้วย 5 สาระการเรียนรู้และ 18 มาตรฐานการเรียนรู้ดังนี้

2.3.1. สาระทักษะการเรียนรู้ประกอบด้วย 5 มาตรฐานดังนี้

มาตรฐานที่ 1.1 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง

มาตรฐานที่ 1.2 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีต่อการใช้แหล่งเรียนรู้

มาตรฐานที่ 1.3 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีต่อการจัดการความรู้

มาตรฐานที่ 1.4 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีต่อการคิดเป็น

มาตรฐานที่ 1.5 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีต่อการวิจัยอย่างง่าย

2.2.2. สาระความรู้พื้นฐานประกอบด้วย 2 มาตรฐานดังนี้

มาตรฐานที่ 2.1 มีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร

มาตรฐานที่ 2.2 มีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับคณิตศาสตร์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

2.2.3. สาระการประกอบอาชีพประกอบด้วย 4 มาตรฐานดังนี้

มาตรฐานที่ 3.1 มีความรู้ความเข้าใจและเจตคติที่ดีในงานอาชีพมองเห็นช่องทางและตัดสินใจประกอบอาชีพได้ตามความต้องการและศักยภาพของตนเอง

มาตรฐานที่ 3.2 มีความรู้ความเข้าใจทักษะในอาชีพที่ตัดสินใจเลือก

มาตรฐานที่ 3.3 มีความรู้ความเข้าใจในการจัดการอาชีพอย่างมีคุณธรรม

มาตรฐานที่ 3.4 มีความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคง

2.2.4. สาระทักษะการดำเนินชีวิตประกอบด้วย 3 มาตรฐานดังนี้

มาตรฐานที่ 4.1 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีเกี่ยวกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและสามารถประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม

มาตรฐานที่ 4.2 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการดูแลส่งเสริมสุขภาพพลานามัยและความปลอดภัยในการดำเนินชีวิต

มาตรฐานที่4.3 มีความรู้ความเข้าใจและเจตคติที่ดีเกี่ยวกับศิลปะและสุนทรียภาพ

2.2.5. สาระการพัฒนาสังคมประกอบด้วย 4 มาตรฐานดังนี้

มาตรฐานที่ 5.1 มีความรู้ความเข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ประวัติศาสตร์เศรษฐศาสตร์การเมืองการปกครองสามารถนำมาปรับใช้ในการดำรงชีวิต

มาตรฐานที่ 5.2 มีความรู้ความเข้าใจเห็นคุณค่าและสืบทอดศาสนาวัฒนธรรมประเพณีเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

มาตรฐานที่ 5.3 ปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีตามวิถีประชาธิปไตยมีจิตสาธารณะเพื่อความสงบสุขของสังคม

มาตรฐานที่ 5.4 มีความรู้ความเข้าใจเห็นความสำคัญของหลักการพัฒนาและสามารถพัฒนาตนเองครอบครัวชุมชน/สังคม

หมายเหตุสาระการเรียนรู้ความรู้พื้นฐานมาตรฐานที่ 2.1 มีความรู้ความเข้าใจทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสารซึ่งภาษาในมาตรฐานนี้หมายถึงภาษาไทยแลภาษาต่างประเทศ

2.4. โครงสร้างหลักสูตร

ตาราง 1 โครงสร้างหลักสูตร

ที่	สาระการเรียนรู้	จำนวนหน่วยกิต					
		ประถมศึกษา		มัธยมศึกษาตอนต้น		มัธยมศึกษาตอนปลาย	
		วิชาบังคับ	วิชาเลือก	วิชาบังคับ	วิชาเลือก	วิชาบังคับ	วิชาเลือก
1	ทักษะการเรียนรู้	5		5		5	
2	ความรู้พื้นฐาน	12		16		20	
3	การประกอบอาชีพ	8		8		8	
4	ทักษาการดำเนินชีวิต	5		5		5	
5	การพัฒนาสังคม	6		6		6	
รวม		36	12	40	16	44	32
		48 หน่วยกิต		56 หน่วยกิต		76 หน่วยกิต	
กิจกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิต		200 ชั่วโมง		200 ชั่วโมง		200 ชั่วโมง	

หมายเหตุวิชาเลือกและวิชาบังคับในแต่ละระดับสถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนเรียนรู้จากการทำโครงงานจำนวนอย่างน้อย 3 หน่วยกิต

จากโครงสร้างหลักสูตรดังกล่าวข้างต้นสถานศึกษาต้องจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในรายวิชาบังคับตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างหลักสูตรสำหรับรายวิชาเลือกผู้เรียนสามารถเลือกตามรายวิชาที่สำนักงานกศน. จัดทำขึ้นหรือพัฒนาขึ้นได้ตามความต้องการของผู้เรียนและชุมชน

2.5. การจัดกระบวนการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้จะจัดกระบวนการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนสู้ความเป็นคน “คิดเป็น” โดยเน้นพัฒนาทักษาการแสวงหาความรู้ประยุกต์ใช้ความรู้ และสร้างองค์ความรู้สำหรับ

ตนเองและชุมชน สังคม จึงกำหนดรูปแบบการจัดการระบวนการเรียนรู้ กศน. หรือ ONIE MODEL ซึ่งเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบปรัชญา “คิดเป็น” ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดสภาพ ปัญหา ความต้องการในการเรียนรู้ (O: Orientation)

เป็นการเรียนรู้จากสภาพ ปัญหา หรือความต้องการของผู้เรียน และชุมชน สังคม โดยให้เชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิม และสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร โดยมีขั้นตอนการเรียนรู้ดังนี้

1.1. ครูและผู้เรียนร่วมกันกำหนดสภาพ ปัญหา ความต้องการในการเรียนรู้ ซึ่งอาจจะได้มาจากสถานการณ์ในขณะนั้น หรือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง หรือเป็นประเด็นที่กำลังขัดแย้ง และกำลังอยู่ในความสนใจของชุมชน ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้นที่คิดจะหาทางออกของปัญหา หรือความต้องการนั้น ๆ

1.2. ทำความเข้าใจกับสภาพ ปัญหา ความต้องการในสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ โดยดึงความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เน้นการมีส่วนร่วม มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้สะท้อนความคิดและอภิปรายโดยให้เชื่อมโยงกับความรู้ใหม่

1.3. วางแผนการเรียนรู้ที่เหมาะสม โดยกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดสามารถมองเห็นแนวทางในการค้นพบความรู้หรือคำตอบได้ด้วยตนเอง

2. ขั้นแสวงหาข้อมูลและจัดการเรียนรู้ (N: New ways of learning)

การแสวงหาข้อมูล และจัดการเรียนรู้ โดยศึกษา ค้นคว้าหาความรู้และรวบรวมข้อมูลของตนเอง ข้อมูลของชุมชน สังคม และข้อมูลทางวิชาการ จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายมีการระดมความคิดเห็น วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล และสรุปเป็นความรู้ โดยมีขั้นตอนการเรียนรู้ดังนี้

2.1. ผู้เรียนแสวงหาความรู้ตามแผนการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ โดยเน้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ กระบวนการกลุ่ม ศึกษาจากผู้รู้ /ภูมิปัญญาและวิธีอื่น ๆ ที่เหมาะสม

2.2. ครูและผู้เรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสรุปความรู้เบื้องต้น โดยใช้คำถามปลายเปิดในการชวนคิด ชวนคุย เป็นเครื่องมือ ด้วยกระบวนการการระดมสมอง สะท้อนความคิดและอภิปราย

2.3. ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไปตรวจสอบความถูกต้อง เพื่อประเมินความเป็นไปได้โดยวิธีต่าง ๆ เช่น การทดลอง การทดสอบ การตรวจสอบกับผู้รู้

3. การปฏิบัติและนำไปประยุกต์ใช้ (I: Implementation)

นำความรู้ที่ได้ไปปฏิบัติ และประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับสถานการณ์เหมาะสมกับวัฒนธรรมและสังคม โดยผู้เรียนต้องปฏิบัติตามขั้นตอน โดยสังเกตปรากฏการณ์

จดบันทึก และสรุปผล เก็บรวบรวมไว้ในแฟ้มสะสมงาน ระหว่างดำเนินการต้องมีการตรวจสอบหาข้อบกพร่อง และรวบรวมไว้ในแฟ้มสะสมงาน

4. การประเมินผลการเรียนรู้ (E: Evaluation)

ประเมิน ทบทวน แก้ไขข้อบกพร่อง ผลจากการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้แล้วสรุปเป็นความรู้ใหม่ พร้อมกับเผยแพร่ผลงาน โดยมีขั้นตอนการเรียนรู้ดังนี้

1. ครู และผู้เรียนนำแฟ้มสะสมงานและผลงานที่ได้จากกการปฏิบัติมาใช้เป็นสารสนเทศในการประเมินคุณภาพการเรียนรู้
2. ครูและผู้เรียนร่วมกันสร้างเกณฑ์การประเมินคุณภาพการเรียนรู้
3. ครู ผู้เรียนและผู้เกี่ยวข้องร่วมกันประเมิน พัฒนาการเรียนรู้ให้เป็นไปตามเกณฑ์คุณภาพการเรียนรู้

3. การจัดการเรียนรู้

3.1. การจัดการเรียนรู้ตามนโยบายจุดเน้นการปฏิบัติในการจัดการศึกษาเพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษานอกระบบแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์โดยการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นครูต้องจัดการเรียนการสอนโดยแยกระดับการศึกษาและจัดเวลาเรียนให้ผู้เรียนมีเวลาเรียนสัปดาห์ละไม่น้อยกว่า 9 ชั่วโมงดังนี้

3.1.1. จัดให้ผู้เรียนเรียนรู้กับครูผู้สอน 3 ชั่วโมงโดยจัดทำตารางเรียนให้ชัดเจนว่าเรียนวิชาอะไรในชั่วโมงที่ 1 ชั่วโมงที่ 2 และชั่วโมงที่ 3

3.1.2. จัดการเรียนการสอนเสริมวิชาการในรายวิชาหลักที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นหรือจัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) จำนวน 3 ชั่วโมง

3.1.3. ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม 3 ชั่วโมงโดยครูและผู้เรียนวางแผนร่วมกันว่าจะศึกษาค้นคว้าในวิชาใดเรื่องอะไรตลอด 18 สัปดาห์เช่นการทำโครงงานการทำแบบฝึกหัด

3.2. ความสำคัญของแผนการเรียนรู้

1. ทำให้เกิดการวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีผสมผสานความรู้และจิตวิทยาการศึกษา
2. ช่วยให้ครูมีคู่มือการสอนที่ทำด้วยตนเองล่วงหน้า
3. ส่งเสริมให้ครูมีความรู้ความเข้าใจหลักสูตรวิธีการสอนสื่อการเรียนการวัดผลและประเมินผล
4. เป็นคู่มือสำหรับผู้ที่ทำการสอนแทน
5. เป็นหลักฐานแสดงข้อมูลที่ถูกต้องเที่ยงตรง
6. เป็นผลงานทางวิชาการแสดงความชำนาญความเชี่ยวชาญ

3.3. ขั้นตอนการจัดทำแผนการเรียนรู้

ตาราง 2 ขั้นตอนการจัดทำแผนการเรียนรู้

ขั้นตอน	รายละเอียด	เอกสารและแบบฟอร์ม
1	ครูศึกษาหลักสูตร/แผนการลงทะเบียนของผู้เรียนแต่ละภาคเรียน	หลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551/ หลักสูตรสถานศึกษา
2	วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา ตัวชี้วัด และเนื้อหาของรายวิชา เพื่อวิเคราะห์เนื้อหายาก ยากปานกลาง ง่าย นำเนื้อหาที่วิเคราะห์ยากปานกลาง มาจัดทำปฏิทินการเรียนรู้ (แผนการเรียนรู้รายภาค)	ตารางวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ รายวิชา แบบฟอร์มการจัดทำแผนการเรียนรู้รายภาค
3	นำปฏิทินการเรียนรู้ (แผนการจัดการเรียนรู้รายภาค)มาเขียนรายละเอียดของขั้นตอน การทำกิจกรรมการเรียนรู้โดยจัดทำแผนการเรียนรู้รายสัปดาห์	แบบฟอร์มการจัดทำแผนการเรียนรู้รายสัปดาห์
4	นำเนื้อหาที่วิเคราะห์ง่ายมาจัดทำแผนการเรียนรู้ด้วยตัวเอง	แบบฟอร์มการจัดทำแผนการเรียนรู้ด้วยตัวเอง (กรต.)
5	นำเนื้อหาที่วิเคราะห์ยากมากมาจัดทำแผนสอนเสริม	แบบฟอร์มการจัดทำแผนสอนเสริม

ความพึงพอใจและการวัดระดับความพึงพอใจ

4.1. ความพึงพอใจ

เชลลี่ (Shelly, 1975) กล่าวไว้ว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกและความคาดหวังของมนุษย์ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เมื่อได้รับการตอบสนองทางวัตถุและจิตใจ ก็จะทำให้บรรลุเป้าหมายในสิ่งคาดหวังไว้ จนเกิดความพึงพอใจ และหากไม่ได้รับการตอบสนองอาจส่งผลให้ไม่พอใจได้ ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกทางบวกส่วนบุคคล อาจแตกต่างกันตามสภาพแวดล้อมและลักษณะส่วนบุคคลได้

วิรุฬ พรรณเทวี (2542) กล่าวไว้ว่า มนุษย์มีความรู้สึกความพึงพอใจภายในจิตใจที่ไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความคาดหวังสิ่งใดของแต่ละบุคคลว่าเป็นอย่างไร ถ้าคาดหวังมากจะมีความพึงพอใจมากแต่ในทางกลับกัน อาจผิดหวังหรือไม่พึงพอใจมากเหมือนกันหากไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้สิ่งที่ตั้งใจไว้ก็จะเกิดขึ้นมากหรือน้อย แต่หากความ

ต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองในระดับหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวจะลดลง หากจุดมุ่งหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ คือ ความชอบต่อสิ่งที่ตอบสนองจิตใจ เชิงบวกของแต่ละบุคคล อาจแตกต่างกันขึ้นอยู่กับทางกายภาพหรือสิ่งแวดล้อม

4.2. การวัดระดับความพึงพอใจ

วาโร เพ็งสวัสดิ์ (2546) การวัดระดับความพึงพอใจ สามารถวัดได้ 3 ดังนี้

1. การใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย ซึ่งแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

1.1. แบบสอบถามปลายเปิด (open form) เป็นแบบสอบถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็น คำถามจะถามกว้างๆ และเว้นที่ให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็น แบบสอบถามปลายเปิดนี้ มีข้อดีคือ เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่แต่มีข้อเสียคือ คำตอบจะกระจัดกระจาย ยากต่อการวิเคราะห์และสรุปผล

1.2. แบบสอบถามปลายปิด (close form) จะประกอบไปด้วยข้อคำถามที่กำหนดคำตอบ หรือตัวเลือกมาให้ด้วย โดยทั่วไป แบบสอบถามปลายปิดจะมีอยู่ 2ประเภทใหญ่ๆคือ

1.2.1. แบบคำถามโดด เป็นรูปแบบที่คำถามและคำตอบของแต่ละข้อแยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด

1.2.2. แบบคำตอบร่วม จะใช้ชุดคำตอบเดียวกันสำหรับคำถามหลาย ๆ ข้อ โดยแบบสอบถามจะมีคำตอบให้ผู้ตอบพิจารณา ตามระดับความคิดเห็น แบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scales)

2. การสัมภาษณ์ เป็นการรวบรวมข้อมูลโดยการสอบถาม หรือการโต้ตอบทางวาจาเป็นหลัก โดยเรียกผู้สอบถามหรือเก็บข้อมูลว่าผู้สัมภาษณ์ และเรียกฝ่ายตอบหรือฝ่ายให้ข้อมูลว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์นี้ใช้ได้ดีสำหรับเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึก ความสนใจ ความคิดเห็น หรือทัศนคติ เรื่องต่างๆ โดยรูปแบบการสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

2.1. การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างแน่นอน (Structured Interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่กำหนดคำถาม – คำตอบตายตัวไว้แล้ว โดยคำตอบจะมีให้เลือก 2 ตัวเลือก เช่น ใช่ /ไม่ใช่ จริง/ไม่จริง ดี/ไม่ดี เป็นต้น

2.2. การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างแน่นอน (Unstructured Interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่มีการกำหนดคำตอบไว้ตายตัว ผู้ถูกสัมภาษณ์สามาถาตอบได้อย่างอิสระ โดยการสัมภาษณ์วิธีนี้ผู้สัมภาษณ์มีหน้าที่รับฟังคำตอบอย่างเดียว

3. การสังเกต หมายถึง การศึกษาเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับบุคคล โดยใช้ประสาทสัมผัสของผู้สังเกตการ เฝ้าดูพฤติกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นแสดงออกมาในลักษณะที่เป็น

จริงตามธรรมชาติ โดยมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน และไม่มีการควบคุมสถานการณ์ ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการสังเกต ได้แก่

3.1. แบบสังเกตพฤติกรรม เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการพฤติกรรมการแสดงออก ซึ่งเป็นคุณลักษณะด้านจิตพิสัย ได้แก่ ความจริงใจ ความมีน้ำใจ เป็นต้น

3.2. แบบสังเกตทักษะ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจากการสังเกตทักษะ การปฏิบัติต่าง ๆ เช่น การอ่านการเต้นรำ เป็นต้น นอกจากนี้ยังใช้เป็นเครื่องมือประกอบการตรวจผลงานที่ได้จากการปฏิบัติ ได้แก่ การสนทนาภาษาอังกฤษ การทำงานเป็นทีม เป็นต้น

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจ คือการวัดระดับความรู้และทักษะของผู้เรียน โดยกระทำได้หลายวิธีขึ้นอยู่ผู้เรียน สภาพแวดล้อม และจุดประสงค์ของการเรียนรู้ หากต้องการได้ประโยชน์สูงสุดจากการเรียนรู้ ผู้วัดควรใช้วิธีการวัดให้เหมาะสมกับหัวข้อในการวิจัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศเรื่อง การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

ปวีณาสุวรรณปักษ์ (2558) ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูดโดยการใช้วิธีการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกการตลาดวิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตร-วิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกการโรงแรมและการท่องเที่ยววิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด 2 (2000-1204) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 17 คนเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ1) แผนการสอนโดยใช้สตอรี่ไลน์จำนวน 1 ชุด2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังใช้วิธีการสอนแบบสตอรี่ไลน์3) แบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้วิธีการสอนแบบสตอรี่ไลน์ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้1)นักเรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษจากการทดสอบ 2 ครั้งเฉลี่ยแล้วผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับดีหลังการเรียนโดยใช้แผนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ 2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยการใช้แผนการสอนแบบสตอรี่ไลน์อยู่ในระดับดี

อัญจิมา จันทร์แก้ว (2555) ทำการศึกษาเรื่องการสร้างหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิทานภาพคำกลอนคุณธรรมพื้นบ้านของภาคใต้ สองภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดประสบการณแบบสตอรี่ไลน์โดยได้ทำการสร้างและพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิทานภาพคำกลอนคุณธรรมพื้นบ้านของภาคใต้ สองภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดประสบการณ์แบบสตอรี่ไลน์มา

ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ในภาคการเรียนที่ 2/2555 โรงเรียนอนุบาลพฤษชาติ จำนวน 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง 1) หนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิทาน 2) แบบประเมินคุณภาพ 3) แบบประเมินประสิทธิภาพ 4) แผนการจัดประสบการณ์ 5) แบบทดสอบ 6) แบบประเมินความพอใจ และ 7) แบบประเมินตามสภาพจริง ผลการวิจับสรุปได้ดังนี้ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์มีผลการประเมินคุณภาพจากผู้เชียวชาญด้านเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 อยู่ในระดับดีมาก จากผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อ มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน 4.49 อยู่ในระดับดีมาก และนักเรียนมีความพึงพอใจเท่ากัน 4.69 อยู่ในระดับมากที่สุด มีผลการประเมินตามจริงเท่ากัน 4.51 อยู่ในระดับมากที่สุด และพบว่านักเรียนมีคะแนนสอบหลังเรื่องสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

วรรณวิไล เชื้อมหาวัน (2550) ทำการศึกษาเรื่องการใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง สังข์ทอง ที่ปรากฏบนจิตรกรรมฝาผนังในวิหารลายคำ วัดพระสิงห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยการใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ จำนวน 4 หน่วยการเรียน 2) แบบประเมินผลตามสภาพจริง จำนวน 6 ฉบับ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้1) การใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ เป็นวิธีการสอนที่สามารถนำไปพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2) ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดนการเขียนความเรียงสูงขึ้นหลังจากใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. งานวิจัยในต่างประเทศการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

มิทเชล (Mitchell, 2016) กล่าวว่า รูปแบบการบูรณาการ การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์นั้น ต้องการให้ผู้เรียนได้สร้างโลกที่มาจากจินตนาการเพื่อให้ตัวละครในเรื่องมีบทบาทและสามารถสามารถพัฒนาตัวเองต่อไปได้เนื้อเรื่อง ที่ได้รับการสร้างขึ้นร่วมกับอาจารย์นั้นจะต้องตั้งอยู่ในหัวข้อที่อยู่ในหลักสูตรแนวทางของเนื้อหาใจความของคำถามนั้น จะต้องตั้งอยู่บนขอบเขตของหลักสูตรซึ่งจะถูกถามโดยอาจารย์เพื่อที่จะกระตุ้นผู้เรียนในการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นถึงแม้ว่าการสร้างเนื้อเรื่องนั้นจะถูกใช้มาหลายปีในการเรียนรู้ มันได้ถูกนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเพียงแต่เพิ่งจะได้รับการค้นคว้าวิจัยเมื่อไม่นานมานี้และยังไม่เป็นที่แพร่หลาย โดยการสร้างแบบจำลองโลกเสมือนจริง และจัดหาผู้เรียนและสิทธิในการเรียนรู้ของพวกเขาผู้เรียนสามารถใช้และปรับปรุงทักษะทางภาษาของพวกเขาได้การพัฒนาการความสามารถในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในบริบทที่มีความหมายในกรณีการวิจัยศึกษานี้เพื่อที่จะหาผลกระทบของรูปแบบการเรียนเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศในบริบทของการสอนภาษาศาสตร์ของนักเรียนนายร้อยที่มหาวิทยาลัยรัสเซียการจำลองตั้งขึ้นจากการสังเกตการณ์ภารกิจของทหารในสหประชาชาติ สร้างขึ้นโดยตัวผู้เรียนเองเป็นการเรียนรู้

บริบทที่มีความหมายจุดประสงค์ของการเรียนได้ถูกปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพของการสอนในระยะเวลาของการพัฒนาทักษะทางภาษาและยกระดับแรงจูงในของผู้เรียนให้เพิ่มขึ้นในบริบทการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างชาติสำหรับนักเรียนนายร้อยทหารในสาขาภาษาศาสตร์จากการศึกษาพบว่าผู้เรียนมีการตอบสนองรูปแบบการเรียนในทางบวก พร้อมด้วยการปรับปรุงในการกระตุ้นและความพึงพอใจกับกระบวนการการเรียนรู้นี้ยิ่งไปกว่านั้น ผู้เรียนยังได้แสดงให้เห็นถึงการปรับปรุงทักษะทางด้านภาษาอังกฤษของพวกเขายังพบอีกว่าโครงเรื่องสามารถให้ประโยชน์ได้จากการประยุกต์ซึ่งเกี่ยวข้องกับรูปแบบโครงสร้างสำหรับการสอนหลักไวยากรณ์ นอกจากนี้ยังขายความของกิจกรรมเกี่ยวกับโครงเรื่องได้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานศิลปะ น่าจะเป็นประโยชน์เมื่อทำงานกับนักเรียนทหารในสาขาภาษาศาสตร์ท้ายที่สุดแล้วยังพบว่าโครงเรื่องนั้นมีประสิทธิภาพในวิธีการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนทหารสาขาภาษาศาสตร์ในรัสเซียและมีศักยภาพที่จะนำไปใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศอื่นๆสำหรับจุดประสงค์นี่แน่นอนเนื่องจากมันสามารถทำให้การเรียนรู้ภาษานั้นมีความเกี่ยวเนื่องมากยิ่งขึ้นกับบริบทในชีวิตจริงซึ่งสามารถค้นหาความชำนาญได้ในตัวพวกเขาเอง

อัลกวิสต์ (Ahlquist, 2011) กล่าวไว้ว่า โลกสมมุติของวิธีการแบบสตอรี่ไลน์ถูกสร้างในชั้นเรียน ผู้เรียนกลายเป็นตัวละครในเรื่องราวที่พัฒนาเป็นหลายสิ่งทำงานในกลุ่มเล็กของการเปิดคำถามหลัก (key questions) ถูกคิดขึ้นมาโดยครูบนรากฐานของเนื้อหาหลักสูตรและในงานตามความจริงและทฤษฎีผสมผสานเข้าด้วยกัน แม้ว่าจะเป็นที่ยอมรับในบริบทภาษาแรก แบบเค้าโครงเรื่องเป็นที่รู้จักน้อยมากในการศึกษาภาษาที่สอง แม้ว่ามันจะดูเหมือนเสนอข้อเงื่อนไขพิจารณาสนับสนุนการพัฒนาภาษาในผู้เรียนวัยรุ่นก็ตาม โครงสร้างเรื่องราวจัดหาบทความที่ขัดแย้งและความหมายเหมือนกันในสิ่งที่ผู้เรียนใช้ทักษะภาษาอังกฤษเป็นองรวม ในงานที่มีความคล้ายคลึงกับทางที่อาจจะใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง และในสิ่งที่เขาสามารถใช้พรสรรค์สร้างสรรค์ กรณีศึกษาวิธีการอย่างหลากหลายนี้ค้นหาความจริงการพัฒนาภาษาของชั้นเรียนชาวสวีเดน อายุ 11-13 ปีผู้ถูกทำภาคส่วนในแบบสตอรี่ไลน์เส้นทางประสบการณ์ของพวกเขา ในห้าสัปดาห์สุดท้ายในหัวข้อของผู้เรียนเป็นการอาศัยอยู่แบบครอบครัวในเส้นทางใหม่ในเมืองอังกฤษสมมุติขึ้น วัตถุประสงค์เป็นการรวมความรู้โครงสร้างที่มีอยู่จริงและคำศัพท์ที่พัฒนาทักษะด้านภาษาและแทรกประสบการด้านคำศัพท์ ผลการวิจัยแสดงถึงสิ่งที่ผู้เรียนกลายเป็นสิ่งที่ขัดแย้งเมื่อเขาทำงานกันกับแบบสตอรี่ไลน์และสิ่งนี้มีผลกระทบกับการพัฒนาภาษาทางบวกโดยเฉพาะอย่างยิ่งความสนใจการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ การสูญเสียความหวาดกลัวการพูดภาษาอังกฤษก่อนเพื่อนของพวกเขา และในผลผลิตโดยสมัครใจอีกต่อๆไป และบทความการเขียนคำศัพท์และโครงสร้างที่ซับซ้อนขึ้น คุณสมบัติซึ่งมีส่วนร่วมมากที่สุดผู้เรียนจะต่อสู้ค้นหาที่จะเป็นการกลุ่มทำงาน กลุ่มศิลปะ และชนิดงานที่หลากหลาย กับเด็กผู้ชายยังมีแรงจูงใจรวมโดยไม่ทำงานกับหนังสือและโดยเด็กผู้หญิงมีโอกาสใช้จิตนาการ ผลสรุปของวิธีการแบบสตอรี่ไลน์ในการสอนบทละครสามารถพัฒนาภาษาสะดวกขึ้นในผู้เรียนวัยรุ่น

คาลส์สัน (Karlsson, 2012) กล่าวไว้ว่าวิทยานิพนธ์ใช้แหล่งที่จากวรรณกรรมที่มีอยู่ ประสบการณ์ส่วนบุคคล และ การศึกษาพื้นฐานในชั้นเรียน จุดประสงค์ที่ค้าคว้าการเล่าเรื่องอย่างไรสามารถประยุกต์ใช้กับเกรด 9 และ 10 ที่ช่วยให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตรนานาชาติของประเทศไอซ์แลนด์ในความน่าเชื่อถือของการสอนภาษาอังกฤษ, การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT) และอย่างพิเศษที่แก้ไขทักษะของนักเรียนในการเขียนและการพูดผลการวิจัยของผู้วิจัยเป็นพื้นฐานของการออกแบบวิจัยเชิงปฏิบัติการมุ้งเน้นการสำรวจประโยชน์ของการเล่าเรื่องเป็นกลยุทธ์การสอนผู้วิจัยใช้วิธีการเล่าเรื่องทางออกเสียงที่พัฒนาทักษะการเขียนและการพูดในชั้นเกรด 9 และ 10 โรงเรียนภาคบังคับในประเทศไอซ์แลนด์ การศึกษานี้ดำเนินการมากกว่า 6 สัปดาห์ ใช้เวลา 2 ครั้งต่ออาทิตย์ กับ80 นาที ในแต่ละบทเรียนกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคือ a) การประชุมการเล่าเรื่องทางออกเสียง b) การเขียนเค้าโครงเรื่องราวผ่านบทโดยนักเรียน c) เพื่อนร่วมงานในการพูดคุยเค้าโครงเรื่องราวและการรับข้อเสนอแนะ d) การเขียนร่างเรื่องราวสำหรับข้อเสนอแนะ e) การนำเสนอเรื่องราวสุดท้ายสำหรับข้อเสนอแนะและและการประเมินผล f) การเขียนเรื่องราวในกลุ่มและอื่นๆ g) การนำเสนอเรื่องราวในกลุ่มลำดับขั้นตอนต่อไปแนะนำกลุ่มการเล่าเรื่องราวในชั้นเรียนและการเขียนเรื่องราวให้และใช้ครูสักคนผู้ที่ต้องการลองใช้เครื่องมือให้มีประสิทธิภาพ เป็นรากฐานทฤษฎีและวิเคราะห์ และ ผลกระทบสำหรับการฝึกและพิจารณา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

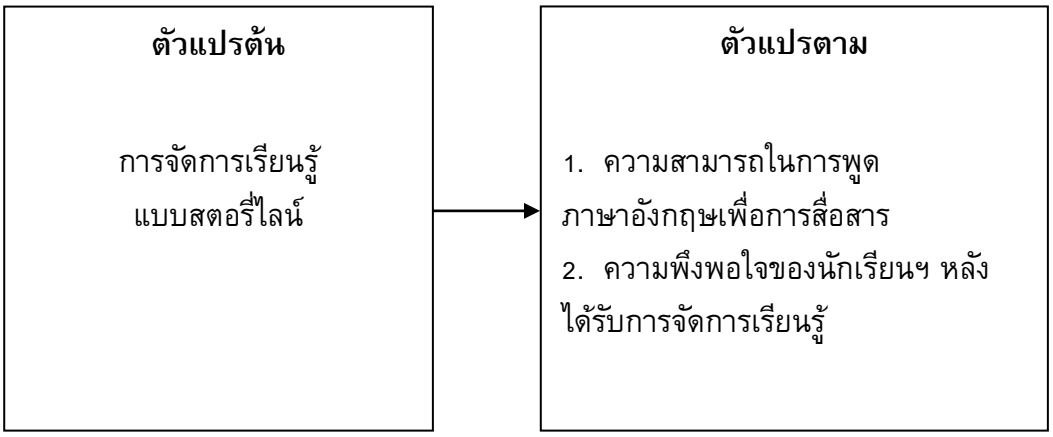

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและศึกษาความพึงพอใจ ของ นักเรียนการศึกษานอกระบบกองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช จังหวัดพิษณุโลกโดยการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ซึ่งดำเนินการตามสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิตที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนทดลองและหลังทดลอง (One-Group Pretest-Posttest Design)

ตาราง 3 แผนการดำเนินการทดลอง

ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
T1	X	T2

เมื่อ T1 แทน การทดสอบก่อนการเรียนรู้

X แทน การจัดการเรียนเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

T2 แทน การสดสอบหลังการเรียนรู้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนการศึกษานอกระบบที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ประจำ ทบ. 1/59 และทบ.2/59 จำนวน 152 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนการศึกษานอกระบบที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรประจำ ทบ.1/59 และทบ.2/59 จำนวน 20 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive Sampling)จากการคัดเลือกตัวแทนกลุ่มนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ภายในหน่วยขึ้นตรงของกองทัพภาคที่ 3 จำนวนหน่วยละ 4 คน เข้าเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง

เหตุผลที่เลือกแบบเจาะจง เพราะ ต้องการทราบพื้นฐานระดับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของแต่ละกลุ่มในหน่วยขึ้นตรงของกองทัพภาคที่ 3

ตาราง 4 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประจำ ทบ.	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1/59	35	6
2/59	117	14
รวม	152	20

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1. แผนการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ จำนวน 6 แผน

2.2. แบบประเมินวัดความสามารถการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้

2.3. แบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

ขั้นตอนการสร้างแผนการเรียนรู้

1. ศึกษาหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช2551 กลุ่มเป้าหมายในหน่วยทหารระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มสาระความรู้พื้นฐาน มาตรฐานที่ 2.1รหัสรายวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อชีวิตและสังคม (พต31001)

2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

3. ศึกษาหนังสือและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาการทหารในประเทศไทยและต่างประเทศ

4. คัดเลือกแผนการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

5. สร้างแผนการเรียนรู้เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ จำนวน 6แผน

โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้

5.1. สาระสำคัญ

5.2. จุดประสงค์การเรียนรู้

5.3. เนื้อหาสาระ

5.4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

5.5. สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้

5.6. การวัดผลประเมินผล

5.7. ข้อเสนอแนะ

5.8. การบันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

ตาราง 5 แผนการเรียนรู้สำหรับนักเรียนในหลักสูตรการศึกษานอกระบบ

แผนการจัดการเรียนรู้	เรื่อง	จำนวนคาบเรียน	ชิ้นงาน
1	- การทักทายและการแนะนำตัวเอง - การแนะนำตัวเองทางการทหาร	3	ใบงานกิจกรรม
2	- การสนทนาทางโทรศัพท์ - การใช้วิทยุสื่อสาร	3	ใบงานกิจกรรมอุปกรณ์
3	- การบอกเวลา - กิจวัตรประจำวัน	3	ใบงานกิจกรรม
4	- การถาม-ตอบทางทิศทาง - การใช้แผนที่และเข็มทิศ	3	ใบงานกิจกรรมแผนที่
5	- การบอกอาการทางการแพทย์ - การปฐมพยาบาลเบื้องต้น	3	ใบงานกิจกรรมวีดีทัศน์
6	การออกคำสั่งทางการทหาร	3	ใบงานกิจกรรมวีดีทัศน์

6. ตรวจสอบคุณภาพของแผนการเรียนรู้โดยอาจารย์ที่ปรึกษาและเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบและพิจารณาความเหมาะสมทางเนื้อหากับวัตถุประสงค์ของการวิจัย วัตถุประสงค์ของแต่ละแผน และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ด้วยมาตราส่วนประเมินค่า (rating scales) 5 ระดับในการให้คะแนน (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

ตาราง 6 มาตราส่วนประเมินค่าคุณภาพของแผนการเรียนรู้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
4.51 – 5.00	มากที่สุด
3.51 – 4.50	มาก
2.51 – 3.50	ปานกลาง
1.51 – 2.50	น้อย
1.00 – 1.50	ที่สุด

โดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการทหาร จำนวน 1 ท่าน และผู้เชียวชาญด้านการสอนการศึกษานอกระบบ จำนวน 1 ท่านดังต่อไปนี้

6.1. อาจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ ขันยศ อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ

6.2. อาจารย์ ดร.คุณากร คงชนะ ประธานหลักสูตรสาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์การสอนภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ

6.3. อาจารย์ ดร.ดิษยา ศุภราชโยธินอาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ

6.4. พ.อ.วิษณุ วิจิตรพงษา ตำแหน่ง รองเสนาธิการ กองบัญชาการช่วยรบที่ 3 ค่ายสมเด็จพระเอกาทศรถ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านความรู้ทางวิชาทหารในประเทศและต่างประเทศ

6.5. จ.ส.ต.หญิง ณัฐฐ์พัฒน์สุทธิวรกุล ตำแหน่ง ช่างเขียนกองข่าว กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษของการศึกษานอกระบบ

7. นำแผนการสอนที่ได้รับการปรับปรุง นำมาทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองบัญชาการช่วยรบที่ 3 ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1 แผนเพื่อดูความเหมาะสมทางด้านเนื้อหาและระยะเวลาที่กำหนด

8. นำแผนการสอนมาทดลองใช้มาทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1. ศึกษาศึกษาหลักเกณฑ์และแนวทางการสร้างข้อสอบจากการทดสอบและประเมินผล การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2544) และ คาร์ก (Clark, 1972) เพื่อใช้เป็นแนวคิดในการสร้างแบบประเมินวัดความสามารถด้านการพูด

2. ศึกษาหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับกลุ่มเป้าหมายในหน่วยทหาร ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มสาระความรู้

พื้นฐาน มาตรฐานที่ 2.1 มีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร รหัสรายวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อชีวิตและสังคม (พต31001)

3. ศึกษาหนังสือเอกสารและบทความที่เกี่ยวข้องกับวิชาการทหารในประเทศไทยและต่างประเทศ

4. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาในแบบประเมินกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในเรื่องที่จะสร้างแบบทดสอบ

5. สร้างเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดจากแนวคิดของคลาร์ก (Clark,1972) 4 ระดับดังต่อไปนี้

1. การออกเสียง (pronunciation)
   ระดับที่ 1 ออกเสียงไม่ได้ พูดไม่ได้
   ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดมาก พูดได้เล็กน้อย
   ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดบ้าง พูดเข้าใจได้
   ระดับที่ 4 ออกเสียงได้ พูดถูกต้อง
2. คำศัพท์ (vocabulary)
   ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและการสนทนาโต้ตอบไม่ได้
   ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องแต่ถูกต้องในสถานการณ์นั้นๆ
   ระดับที่ 3 ส่วนใหญ่สื่อความหมายได้
   ระดับที่ 4 สื่อความหมายได้ดีและใช้คำศัพท์เหมาะสมกับสถานการณ์
3. ไวยากรณ์ (grammar)
   ระดับที่ 1 ใช้ไวยากรณ์ผิดไม่สามารถสื่อสารได้
   ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิดพลาดบ้าง
   ระดับที่ 3 ใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องผิดพลาดเล็กน้อย
   ระดับที 4 ใช้ไวยากรณ์ถูกต้อง ไม่มีข้อผิดพลาดทางภาษา
4. ความคล่องแคล่ว (fluency)
   ระดับที่ 1 พูดไม่ต่อเนื่องโต้ตอบไม่ได้
   ระดับที่ 2 พูดไม่จบ สนทนาต่อไม่ได้ ต้องเริ่มพูดใหม่
   ระดับที่ 3 พูดเป็นธรรมชาติมีติดขัดบ้าง
   ระดับที่ 4 พูดเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษา

6. นำเกณฑ์การประเมินมากำหนดค่าการประเมิน ทั้ง 4 ระดับ ได้แก่ ระดับ 4 ระดับมากที่สุด ระดับ 3 ปานกลาง ระดับ 2 ระดับน้อย และระดับ 1 ระดับปรับปรุง

7. สร้างแบบประเมินวัดความสามารถการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้ให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ โดยสร้างแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษไว้ 2 ข้อ

ข้อที่ 1 เป็นแบบประเมินบทสนทนาจำนวน 1 เรื่อง

ข้อที่ 2 เป็นแบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการสุ่มจับด้วยตนเอง 3 หัวข้อ คือ การแนะนำตัวเอง กิจวัตรประจำวัน และการบอกเส้นทางในแผนที่

8. สร้างแบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบและจุดประสงค์การเรียนรู้สำหรับผู้เชียวชาญ 5 ท่าน จากนั้นนำแบบประเมินพร้อมกับแบบประเมินที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชียวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (contect validity)โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

+1 การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มีความสอดคล้องกับแผนการเรียนรู้

0 ไม่แน่ใจการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มีความสอดคล้องกับแผนการเรียนรู้

-1 การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ไม่มีความสอดคล้องกับแผนการเรียนรู้

9. นำแบบประเมินมาหาค่าความสอดคล้อง (IOC)โดยใช้เกณฑ์ค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

10. นำแบบประเมินที่ผ่านการประเมินความสอดคล้องแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองบัญชาการช่วยรบที่ 3 ซึ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1 กลุ่ม ตามเกณฑ์การประเมินตามข้อ 2.5

11. นำแบบประเมินไปทดลองใช้จริงกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามแผนการทดลองต่อไป

ตาราง 7 เกณฑ์การประเมินทักษะด้านการพูดที่อ้างอิงจากแนวคิดของ คลาร์ก (Clark,1972)

เกณฑ์การประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
การออกเสียง (pronunciation)	ออกเสียงถูกต้อง พูดถูกต้อง	ออกเสียงผิดบ้าง พูดเข้าใจได้	ออกเสียงผิดมาก พูดเข้าใจยาก	ออกเสียงไม่ได้ พูดไม่ได้
คำศัพท์ (vocabulary)	คำศัพท์ถูกต้อง สื่อความหมายได้	คำศัพท์ผิดบ้าง สื่อความหมายได้	คำศัพท์ผิด สื่อความหมายได้	คำศัพท์ผิดสื่อความหมายไม่ได้
ไวยากรณ์ (grammar)	ไวยากรณ์ถูกต้อง สื่อสารเข้าใจได้ดี	ไวยากรณ์ผิดบ้าง สื่อสารเข้าใจ	ไวยากรณ์ผิด สื่อสารเข้าใจ	ไวยากรณ์ผิด สื่อสารไม่เข้าใจ
ความคล่องแคล่ว (fluency)	พูดเป็นธรรมชาติ เหมือนเจ้าของภาษา	พูดเป็นธรรมชาติ มีติดขัดบ้าง	พูดไม่ต่อเนื่อง พูดช้า ต้องเริ่มพูดใหม่	พูดไม่ต่อเนื่อง โต้ตอบไม่ได้

ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

1. ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำแบบประเมินความพึงพอใจ

2. กำหนดรูปแบบและออกแบบหัวข้อแบบประเมินความพึงพอใจให้สอดคล้องกับจัดการเรียนรู้และนำไปประเมินหลังจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ตามแผนการเรียนรู้

3. นำแบบประเมินความพึงพอใจไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา แล้วนำผลมาหาค่า IOC โดยใช้เกณฑ์ค่า IOC ต้องมากกว่า 0.5 ซึ่งในงานวิจัยชิ้นนี้มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

4. นำแบบประเมินที่ปรับปรุงแล้วมาทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. กำหนดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน จากกลุ่มนักเรียนการศึกษานอกระบบที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ประจำทบ.1/59 และทบ.2/59 โดยการเจาะจง (purposive Sampling)จากการคัดเลือกตัวแทนกลุ่มนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ภายในหน่วยขึ้นตรงของกองทัพภาคที่ 3 จำนวนหน่วยละ 4 คน เข้าเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง

2. ประเมินวัดความสามารถการพูดอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ จำนวน 1 ชั่วโมง

3. ดำเนินการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์โดยครูทหารและผู้วิจัยร่วมกันสอนจำนวน 6 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น18 ชั่วโมง

4. ประเมินวัดความสามารถการพูดอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ จำนวน 1 ชั่วโมง

5. ประเมินความพึงพอใจของผู้เรียน หลังจากการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

6. ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ก่อนและหลัง

7. เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนาไปวิเคราะห์ผลทางสถิติและสรุปผลการวิจัย

ตาราง 8 ปฏิทินการดำเนินการจัดการเรียนรู้

ครั้งที่	การดำเนินการจัดการเรียนรู้	จำนวนคาบเรียน
1	ทดสอบก่อนการเรียนการสอน	1
2	การทักทาย การแนะนำตัวเอง และรายงานตัวทางทหาร	3
3	การสนทนาทางโทรศัพท์และวิทยุสื่อสาร	3
4	การบอกเวลาและกิจวัตรประจำวัน	3

ครั้งที่	การดำเนินการจัดการเรียนรู้	จำนวนคาบเรียน
5	การถาม-ตอบทาง ทิศทาง การใช้แผนที่และเข็มทิศ	3
6	การบอกอาการทางการแพทย์และการปฐมพยาบาลเบื้องต้น	3
7	การออกคำสั่งทางการทหาร	3
8	ทดสอบหลังการเรียนการสอน	1

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1. เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองมาหาค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนน

4.2. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t-test แบบ dependent samples

4.3. วิเคราะห์ค่าความพึงพอใจของนักเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean: $\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1. ค่าเฉลี่ย (mean) (วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2546)

สูตร $\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$

เมื่อ $\bar{x}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum x$ แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

n แทน จำนวนทั้งหมด

5.2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2546)

สูตร S.D. = $\sqrt{\frac{n\sum X^2 - \left(\sum X\right)^2}{n(n-1)}}$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนแต่ละคนในกลุ่มตัวอย่าง

$(\sum x)^2$ แทน กำลังสองของผลรวมของคะแนนแต่ละคนในกลุ่มตัวอย่าง

n แทนจำนวนคนหรือข้อมูลทั้งหมด

5.3. สถิติทดสอบสมมติฐาน

ค่าสถิติ Dependent Samples t-test ใช้คำนวณความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ (วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2546)

สูตร t = $$\frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N\sum D^2 - \left(\sum D\right)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-test แบบ Dependent Samples

N แทน จำนวนนักเรียน

D แทน ผลต่างของคะแนนทดสอบก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้

$\sum D$ แทน ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนการสอบก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้

$\sum D^2$ แทน ผลรวมกำลังสองของผลต่างของคะแนนระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้

5.4. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

การหาค่าความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบของแต่ละข้อ โดยใช้สูตร IOC หาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด (บุญชม ศรีสะอาด, 2546)

สูตร IOC = $\frac{\sum R}{N}$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

5.5. สถิติที่ใช้ในการแปลผลคะแนนจากแบบประเมินการพูด

ค่าสถิติ ร้อยละ (Percentage)ใช้คำนวณความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ (วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2546)

สูตร % = $\frac{X}{Y} x100$

เมื่อ % แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาร้อยละ

X แทน ตัวเลขที่ต้องการเปรียบเทียบ

Y แทน จำนวนเต็ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช โดยการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์โดยผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	หมายถึง	จำนวนนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง
$\overline{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (Mean)
S.D.	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard Deviation)
**	หมายถึง	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
t	หมายถึง	ค่าสถิติในการแจกแจง (t-test แบบ Dependent)

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช โดยการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอตารางประกอบการบรรยาย จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 2ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนของความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียน การศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช จังหวัดพิษณุโลก ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจของนักเรียน การศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ในการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนของความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน การศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช จังหวัดพิษณุโลกโดยการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้ ปรากฏผลดังตารางที่ 9

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบคะแนนของความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน การศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

n = 20

คะแนนการพูดภาษาอังกฤษ	คะแนนเต็ม	$\overline{X}$	S.D.	t
ก่อนการจัดการเรียนรู้	20	7.8	2.34	18.64**
หลังการจัดการเรียนรู้	20	12.6	2.48	

* * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 พบว่านักเรียนมีความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนของความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จ-พระนเรศวรมหาราช ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

n = 20

ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนน ก่อนการจัดการเรียนรู้	ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนน หลังการจัดการเรียนรู้	ผลต่าง ค่าเฉลี่ยร้อยละ
39	63	24

จากตาราง 10 พบว่าร้อยละของคะแนนของความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการจัดการเรียนรู้สูงขึ้นกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อยู่ที่ร้อยละ 24

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจของนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ในการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ ปรากฏผลดังตาราง 9

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ต่อการจัดเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

n = 20

ความพึงพอใจของนักเรียน การศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ในการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์	$\overline{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านความพึงพอใจด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้	4.51	0.65	มากที่สุด
1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้	4.65	0.59	มากที่สุด
2 กระบวนการจัดการเรียนรู้	4.40	0.75	มาก
3 กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้	4.40	0.68	มาก
4 ระยะเวลาที่ใช้ในการบรรยายมีความเหมาะสม	4.60	0.60	มากที่สุด
ด้านความพึงพอใจด้านเนื้อหา	4.48	0.60	มาก
1 เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้	4.50	0.76	มาก
2 ความชัดเจนในการอธิบายเนื้อหา	4.75	0.44	มากที่สุด
3 การเรียบเรียงเนื้อหาที่เข้าใจง่าย	4.60	0.75	มากที่สุด
4 เนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน	4.05	1.00	มาก
ด้านความพึงพอใจด้านครูผู้สอนและผู้วิจัย	4.49	0.75	มากที่สุด
1 ครูตั้งใจสอน ให้คำแนะนำนักเรียนในการการเรียนและทำกิจกรรม	4.00	0.92	มาก
2 ครูสามารถประยุกต์สิ่งที่สอนเข้ากับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม	4.55	0.76	มากที่สุด
3 ครูใช้วิธีการสอนหลายวิธี	4.75	0.55	มากที่สุด
4 ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา	4.65	0.81	มากที่สุด
ด้านความพึงพอใจสถานที่และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ	4.13	0.95	มาก
1 สถานที่การจัดห้องเรียนมีความสะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อย	4.10	0.85	มาก
2 ห้องเรียนมีมีอุปกรณ์ครบถ้วนพร้อมใช้งานและทำการสอน	4.45	0.89	มาก
3 ห้องเรียนมีสัญญาณเชื่อมต่ออินเตอร์เน็ตไร้สายอย่างมี	3.55	1.23	มาก
4 คุณภาพสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ใช้ในการประชุมเพียงพอและเหมาะสม	4.45	0.89	มาก
5 บรรยากาศและความเหมาะสมของพื้นที่ในการเรียนรู้	4.10	0.91	มาก
โดยรวม	3.97	0.67	มาก

จากตาราง 11 พบว่าความพึงพอใจของนักเรียน การศึกษานอกระบบต่อการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจดังนี้

1. ความพึงพอใจด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์อยู่ในระดับมากที่สุด
2. ความพึงพอใจด้านเนื้อหาอยู่ในระดับมาก
3. ความพึงพอใจด้านครูผู้สอนและผู้วิจัยอยู่ในระดับมาก
4. ความพึงพอใจสถานที่และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆอยู่ในระดับมาก

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้ โดยการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ และศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ จากการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยสามารถสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะได้ดังนี้

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนของความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนการศึกษานอกระบบ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ 2) เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนการศึกษานอกระบบในการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ประจำ ทบ. 1/59และ 2/59 จำนวน 20คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์จำนวน 6 แผนแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้ และแบบประเมินความพึงพอใจ ในจัดการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที (t-test) แบบ dependent

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถการพูดของนักเรียนหลังการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยระดับคะแนนสูงขึ้นร้อยละ24จากก่อนการจัดการเรียนรู้โดยนักเรียนได้คะแนนร้อยละ 39 เป็น ร้อยละ 63 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้

2. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ผลปรากฏว่านักเรียนมีระดับความพึงพอใจโดยรวมของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์อยู่ในระดับมาก โดยคะแนนเฉลี่ยรวมอยู่เท่ากับ 3.97 จากผลการประเมินความพึงพอใจทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ 1) ความพึงพอใจด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ 2) ความพึงพอใจด้านเนื้อหา 3) ความพึงพอใจด้านครูผู้สอนและผู้วิจัย4) ความพึงพอใจสถานที่และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ

การอภิปรายผล

1. การเปรียบเทียบวัดความสามารถการพูดของนักเรียน ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ ผลการวิจัยในด้านการพูดนั้นพบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดดีขึ้นก่อนมีการจัดการเรียนรู้ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีแบบสตอรี่ไลน์ทั้งนี้เป็นเพราะการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์นั้นช่วยสอนนักเรียนโดยมุ่งเน้น การคิด วิเคราะห์ และมีไหวพริบในการแก้ไขปัญหาในการดำเนินเรื่องในรูปแบบการสร้างสถานการณ์จำลอง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่เข้าใจเหตุและผลของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในประจำวันได้ เพราะการเรียนรู้จากประสบการณ์เดิมร่วมกับการแสวงหาความรู้ใหม่นั้น ทำให้เกิดความรู้ที่หลากหลายมากขึ้นในชั้นเรียน พร้อมทั้งช่วยให้นักเรียนสามารถริเริ่มในด้านการพูดได้อย่างอิสระมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมิทเชล (Mitchell, 2016) กล่าวว่า รูปแบบการบูรณาการ การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์นั้น กระตุ้นให้ผู้เรียนได้สร้างโลกที่มาจากจินตนาการเพื่อให้ตัวละครในเรื่องมีบทบาทและสามารถสามารถพัฒนาตัวเองต่อไปได้จากการศึกษาพบว่าผู้เรียนมีการตอบสนองรูปแบบการเรียนในทางบวก พร้อมด้วยการปรับปรุงในการกระตุ้นและความพึงพอใจกับกระบวนการการเรียนรู้นี้ยิ่งไปกว่านั้นผู้เรียนยังได้แสดงให้เห็นถึงการปรับปรุงทักษะทางด้านภาษาอังกฤษของพวกเขายังพบอีกว่าการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์สามารถให้ประโยชน์ได้จากการประยุกต์ซึ่งเกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์สำหรับการสอนหลักไวยากรณ์นอกจากนี้ยังขยายความของกิจกรรมเกี่ยวกับโครงเรื่องได้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานศิลปะ น่าจะเป็นประโยชน์เมื่อทำงานกับนักเรียนทหารในสาขาภาษาศาสตร์ท้ายที่สุดแล้วยังพบว่าการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์นั้นมีประสิทธิภาพในวิธีการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนทหารสาขาภาษาศาสตร์ในรัสเซียและมีศักยภาพที่จะนำไปใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศอื่นๆและสอดคล้องกับงานวิจัยของปวีณาสุวรรณปักษ์ (2558) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูดโดยการใช้วิธีการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ จากผลการวิจัยพบว่าการสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบสตอรี่ไลน์มีผลต่อการพัฒนาทักษาด้านการพูดของนักเรียน เฉลี่ยแล้วผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับดีหลังการเรียนโดยใช้แผนการสอนแบบสตอรี่ไลน์

2. ด้านความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการแบบสตอรี่ไลน์ผลการวิจัยสรุปการประเมินความพึงพอใจ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมาก ซึ่งขั้นตอนวิธีการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มุ่นเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างอิสระ โดยนักเรียนได้ร่วมกิจกรรมที่จัดให้นักเรียนแสดงสถานการณ์จำลองจากแผนงานของกลุ่มตนเองและ แลกเปลี่ยนความรู้ที่ตนได้จากการเรียนทั้งความคิดริเริ่ม สถานการณ์ กิจกรรม และการใช้ภาษากับเพื่อนในกลุ่ม ก่อนที่จะมีการนำเสนอทำกิจกรรมในชั้นเรียน ซึ่งก่อนการจัดการเรียนรู้นักเรียนไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นทำกิจกรรมอย่างไร ลำดับเรื่องราว และกำหนดกระบวนการไปในทิศทางใด มีจุดประสงค์อย่างไร การ

จัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ทำให้นักเรียนเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากประสบการณ์เดิมและความรู้ใหม่ของนักเรียน และสามารถนำไปพัฒนานาความสามารถในด้านอื่นๆได้ ดังนั้นนักเรียนจึงมีความพึงพอใจในการร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างมาก เมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองตรงกับเป้าหมาย ความคาดหวัง และบรรลุจุดประสงค์ในการเรียนรู้จึงก่อให้เกิดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ในระดับมาก อีกทั้งนักเรียนยังได้รับแนวทางที่ถูกต้องสำหรับเริ่มต้นการพูดภาษาอังกฤษจาก การออกเสียง (pronunciation) คำศัพท์ (vocabulary) ไวยากรณ์ (grammar) และความคล่องแคล่ว (fluency) โดยมีผู้สอนคอยแนะนำและให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด ซึ่งในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นผู้สอนมุ่งเน้นให้ตัวอย่างการสนทนาและบทความที่เหมาะสมไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป และส่งเสริมให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดอย่างอิสระ รวมทั้งส่งเสริมให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษอย่างอิสระหลังจากการจัดเรียนรู้ สิ่งเหล่านี้ทำให้นักเรียนเขียนงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความภาคภูมิใจต่องานเขียนของตน ดังนั้นนักเรียนจึงมีความพึงพอใจในด้านการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์อยู่ในระดับมากซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปวีณา สุวรรณปักษ์(2558) ในการใช้วิธีการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยการใช้แผนการสอนแบบสตอรี่ไลน์อยู่ในระดับดี

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1. การจัดการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างตรงประเด็น และสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนในกลุ่มเก่ง และกลุ่มกลางได้เป็นอย่างดี นักเรียนสนใจและร่วมกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้อย่างมาก วิธีการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและความรู้ที่ได้สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับทักษะและภาษาแบบอื่นได้

1.2. ในระหว่างการจัดการเรียนรู้ พบว่านักเรียนที่เรียนอ่อนและมีปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษจากบทสนทนาและกิจกรรมที่ได้รับงานในชั้นเรียน นักเรียนมีความผิดพลาดในเรื่องการออกเสียง ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และโครงสร้างประโยคที่มีความซับซ้อนมากกว่าประโยคเดี่ยว แต่หลังจากการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น มีความกล้าแดสงออกในการพูดการแสดง และการเข้าร่วมกิจกรรมเพราะเนื้อหาที่จะนำมาจัดการเรียนรู้จะเน้นการทำกิจกรรมเป็นหลัก จึงทำให้นักเรียนอ่อนทางภาษาสามารถทำกิจกรรมร่วมกันผู้อื่นและมีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นร่วมกันได้

1.3. การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มุ่งเน้นให้นักเรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริงในรูปแบบสถานการณ์จำลอง และจุดประสงค์ในการพูด และไหวพริบในการเลือกใช้ภาษา ดังนั้น การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์สามารถนำไปใช้พัฒนาทักษะอื่น ๆ ได้เช่น การพัฒนาการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและการสอนมุ่นเน้นเนื้อความที่มีจุดมุ่งหมายชัดเจนและรูปแบบที่แน่นอนนั้นจะทำให้การจัดการเรียนรู้น่าสนใจต่อการพัฒนาความสามารถให้กับนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1. การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มุ่งการพัฒนาความสามารถได้ตรงตามจุดประสงค์การพูด เน้นศึกษาการทำกิจกรรม การดำเนินเรื่องและการสนทนาจากสถานการณ์จริง ใช้ควรทำการวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถทักษะอื่นๆ เช่น การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งการเลือกการเรียนรู้ลักษณะนี้เป็นสิ่งสำคัญต่อการเลือกมาใช้ให้นักเรียนสนใจ

2.2. ควรศึกษาและเปรียบเทียบการพูดภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับทักษะอื่นๆ ไปด้วย

บรรณานุกรม

กล่อมจันทร์ จันทรศิริ. (2556). **เว็บช่วยสอนแบบสตอรี่ไลน์เพื่อการพัฒนาทักษาการอ่านภาษาไทยของนักเรียนไทยในโรงเรียนนานาชาติ ระดับมิดเดิลสคูลเกรต8.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา) คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

กมลวรรณ โคตรทอง. (2558). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษาการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ สตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเป้า จังหวัดชัยภูมิ.**วารสารวิชาการVeridian E-Journal, Silpakorn University.** 8(2):2255–2270.

การศึกษานอกโรงเรียน, สำนักงาน. กลุ่มส่งเสริมปฏิบัติการ (ม.ป.ป.). **คู่มือการดำเนินงานการจัดการศึกษาหลักสูตรการศึกษานอกระบบ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มเป้าหมายในหน่วยทหาร.** กรุงเทพ ฯ : รังสีการพิมพ์.

จันทร์ชลี มาพุทธ. (2553, มิถุนายน). การเรียนรู้แบบบูรณาการด้วย สตอรี่ไลน์แอปโพรช. **วารสารศึกษาศาสตร์**, 14(2).

เจนจิรา ชัยปาน, ทรายขวัญ พรมแก้ว, สิทธิ ศรีนาค (2556). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่4.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.

ทวีศักดิ์ ชูมา. (2560). แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้รูปแบบกลวิธีการสื่อสาร.**วารสารมหาจุฬาวิชาการ**. 3(1) : 128

ธุวพร ตันตระกูล. (2555). **การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ.** (รายงานวิจัย) กรุงเทพ ฯ : สถาบันภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ. มหาวิทยาลัยศรีปทุม

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยทางการวัดผลประเมินผล.**กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ปณิชา นิติสกุลวุฒิ, ทรงศรี สรณสถาพร, (2557). การใช้กลยุทธ์การสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการค่ายอาเซียน. **วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี**. 6(1) : 12-29

ปาวีณา สุวรรณปักษ์. (2558). **การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด โดยการใช้วิธีการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกการตลาด วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ.**(รายงานวิจัย) กรุงเทพ ฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ฟาฏินา วงศ์เลขา. (2556, 2 กรกฎาคม). **เปลี่ยนการสอนภาษาอังกฤษเตรียมคนไทยสู่ประชาคมอาเซียน.** เข้าถึงได้จาก: http://www.thaihealth.or.th/Content/7202-เปลี่ยนการสอนภาษาเตรียมคนไทยสู่ประชาคมอาเซียน.html. (วันที่สืบค้นข้อมูล : 28 พฤศจิกายน 2559).

ยุทธศึกษาทหารบก, กรม (2555). สู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ.2558. ใน **บทบาทของกองทัพบกในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ.2558.** กรุงเทพ ฯ : ศูนย์พัฒนาหลักนิยมและยุทธศาสตร์ กรมยุทธศึกษาทหารบก.

ยุทธศึกษาทหารบก, กรม, ศูนย์พัฒนาหลักนิยมและยุทธศาสตร์. (2555). การเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนในปี2558.**จุลสารยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง**. 1(1) : 25

วรรณวิไล เชื้อมหาวัน. (2550). **การใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง สังข์ทอง ที่ปรากฏบนจิตรกรรมฝาผนังในวิหารลายคำ วัดพระสิงห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

วรลักษณ์ ศรีใย. (2555,11 ธันวาคม). **ชี้ครูไทยทำลายความกล้าของเด็ก ไม่ยอมรับความต่าง-ความคิดเห็น ส่งผลการเรียน'ภาษาอังกฤษ'ห่วย.** เข้าถึงได้จาก: http://www.tcijthai.com/news/2012/11/scoop/1677(วันที่สืบค้นข้อมูล : 28 พฤศจิกายน 2559).

วลัยพานิช. (2542). **การสอนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์.** นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้สาหรับครูยุคปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2546).**วิธีวิทยาการวิจัย.**กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

วิชาการ, กรม (2546). **การจัดสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์

วิรุฬ พรรณเทวี. (2546). **ความพึงพอใจของประชาชนของการให้บริหารของหน่วยงานกระทรวงมหาดไทยในอำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน.**วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

แว่นแก้ว พ้นภัย. (2549). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนเรื่อง เศรษฐศาสตร์ในครอบครัว โดยการสอนแบบสตอรี่ไลน์กับการสอนแบบเกมสถานการณ์จำลอง.**วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (สาขาวิชาการมัธยมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อรญา บำรุงกิจ. (2558). **กลวิธีการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย: กรณีศึกษา โรงเรียนสาธิตอุดมศึกษา จังหวัดชลบุรี.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต (สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร) มหาวิทยาลัยบูรพา

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). **การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.** กรุงเทพ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัญจิมา จันทร์แก้ว. (2555). **การสร้างหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิทานภาพคำกลอนคุณธรรมพื้นบ้านของภาคใต้ สองภาษาเพื่อพัมนาความสามารถด้านการฟังและพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดประสบการณแบบสตอรี่ไลน์.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต (สาขาวิชาครุศาสตรเทคโนโลยี) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

อรญา บำรุงกิจ. (2558). **กลวิธีการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย:กรณีศึกษา โรงเรียนสาธิตอุดมศึกษา จังหวัดชลบุรี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต. (สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร) มหาวิทยาลัยบูรพา

สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2555). **การการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นในภูมิภาคกับอนาคตของไทยในอาเซียน.** เข้าถึงได้จาก : http://www.dla.go.th/upload/ebook/column/2013/5/2060_5264.pdf (วันที่สืบค้นข้อมูล : 28 พฤศจิกายน 2559).

Ahlquist, S.(2011). **The Impact of The Storyline Approach on the Young Language Learner Classroom: A Case Study in Sweden.**Dissertation (Department of English). Kristianstad University

Carroll. (1982). **Testing Communication Performance**. London :Pergamon Press.

Clark, J. L. D. (1972). **Foreign Language Testing: Theory and Practice**. Philadephia, Centre of Curriculum Development.

Finocehiaro, M. (1983). **The Functional-National Approach: From Theory to Practice**.Oxford : Oxford University Press.

Harris, D.P. (1969). **Testing English as a Second Language**. New York : MaGraw Hill.

Karlsson, A.(2012). **Storytelling as a Teaching Strategy in the English Language Classroom in Iceland.**Dissertation (Faculty of Teacher Education). Teacher Education.University of Iceland.

Mitchell, P. (2016**). The Impact of the Storyline Method on the Foreign Language Classroom: An Action Research Case Study with Military Linguist Cadets**. Dissertation (Doctor of Education).University of Derby.

Shelly, M.W. (1975). **Analyses of Satisfaction.** New York :Mss Information Corporation.

Young, M. W. (1996**). English (as a second) language arts teachers :The Key to Mainstreamed ESL Student Success**. English Journal.

William**, L. (1995). Communicative Language Teaching**. Great Britain: Cambridge,

ผลการเปรียบเทียบร้อยละของคะแนนของความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

นักเรียน	ก่อนการจัดการเรียนรู้		หลังการจัดการเรียนรู้		ผลต่าง
คนที่	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	
1	8	40	14	70	6
2	6	30	10	50	4
3	6	30	12	60	6
4	8	40	13	65	5
5	10	50	16	80	6
6	14	70	18	90	4
7	7	35	12	60	5
8	5	25	10	50	5
9	6	30	13	65	7
10	7	35	13	65	6
11	6	30	10	50	4
12	10	50	15	75	5
13	12	60	16	80	4
14	7	35	10	50	3
15	8	40	13	65	5
16	10	50	15	75	5
17	8	40	10	50	2
18	6	30	11	55	5
19	5	25	9	45	4
20	7	35	12	60	5
$\overline{X}$	7.3	39	12.6	63	4.8

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้ โดยการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ และศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ จากการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยสามารถสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะได้ดังนี้

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนของความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนการศึกษานอกระบบ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ 2) เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนการศึกษานอกระบบในการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนการศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ประจำ ทบ. 1/59และ 2/59 จำนวน 20คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์จำนวน 6 แผนแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้ และแบบประเมินความพึงพอใจ ในจัดการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที (t-test) แบบ dependent

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถการพูดของนักเรียนหลังการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยระดับคะแนนสูงขึ้นร้อยละ24จากก่อนการจัดการเรียนรู้โดยนักเรียนได้คะแนนร้อยละ 39 เป็น ร้อยละ 63 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้

2. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ผลปรากฏว่านักเรียนมีระดับความพึงพอใจโดยรวมของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์อยู่ในระดับมาก โดยคะแนนเฉลี่ยรวมอยู่เท่ากับ 3.97 จากผลการประเมินความพึงพอใจทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ 1) ความพึงพอใจด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ 2) ความพึงพอใจด้านเนื้อหา 3) ความพึงพอใจด้านครูผู้สอนและผู้วิจัย4) ความพึงพอใจสถานที่และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ

การอภิปรายผล

1. การเปรียบเทียบวัดความสามารถการพูดของนักเรียน ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ ผลการวิจัยในด้านการพูดนั้นพบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดดีขึ้นก่อนมีการจัดการเรียนรู้ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีแบบสตอรี่ไลน์ทั้งนี้เป็นเพราะการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์นั้นช่วยสอนนักเรียนโดยมุ่งเน้น การคิด วิเคราะห์ และมีไหวพริบในการแก้ไขปัญหาในการดำเนินเรื่องในรูปแบบการสร้างสถานการณ์จำลอง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่เข้าใจเหตุและผลของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในประจำวันได้ เพราะการเรียนรู้จากประสบการณ์เดิมร่วมกับการแสวงหาความรู้ใหม่นั้น ทำให้เกิดความรู้ที่หลากหลายมากขึ้นในชั้นเรียน พร้อมทั้งช่วยให้นักเรียนสามารถริเริ่มในด้านการพูดได้อย่างอิสระมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมิทเชล (Mitchell, 2016) กล่าวว่า รูปแบบการบูรณาการ การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์นั้น กระตุ้นให้ผู้เรียนได้สร้างโลกที่มาจากจินตนาการเพื่อให้ตัวละครในเรื่องมีบทบาทและสามารถสามารถพัฒนาตัวเองต่อไปได้จากการศึกษาพบว่าผู้เรียนมีการตอบสนองรูปแบบการเรียนในทางบวก พร้อมด้วยการปรับปรุงในการกระตุ้นและความพึงพอใจกับกระบวนการการเรียนรู้นี้ยิ่งไปกว่านั้นผู้เรียนยังได้แสดงให้เห็นถึงการปรับปรุงทักษะทางด้านภาษาอังกฤษของพวกเขายังพบอีกว่าการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์สามารถให้ประโยชน์ได้จากการประยุกต์ซึ่งเกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์สำหรับการสอนหลักไวยากรณ์นอกจากนี้ยังขยายความของกิจกรรมเกี่ยวกับโครงเรื่องได้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานศิลปะ น่าจะเป็นประโยชน์เมื่อทำงานกับนักเรียนทหารในสาขาภาษาศาสตร์ท้ายที่สุดแล้วยังพบว่าการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์นั้นมีประสิทธิภาพในวิธีการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนทหารสาขาภาษาศาสตร์ในรัสเซียและมีศักยภาพที่จะนำไปใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศอื่นๆและสอดคล้องกับงานวิจัยของปวีณาสุวรรณปักษ์ (2558) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูดโดยการใช้วิธีการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ จากผลการวิจัยพบว่าการสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบสตอรี่ไลน์มีผลต่อการพัฒนาทักษาด้านการพูดของนักเรียน เฉลี่ยแล้วผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับดีหลังการเรียนโดยใช้แผนการสอนแบบสตอรี่ไลน์

2. ด้านความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการแบบสตอรี่ไลน์ผลการวิจัยสรุปการประเมินความพึงพอใจ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมาก ซึ่งขั้นตอนวิธีการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มุ่นเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างอิสระ โดยนักเรียนได้ร่วมกิจกรรมที่จัดให้นักเรียนแสดงสถานการณ์จำลองจากแผนงานของกลุ่มตนเองและ แลกเปลี่ยนความรู้ที่ตนได้จากการเรียนทั้งความคิดริเริ่ม สถานการณ์ กิจกรรม และการใช้ภาษากับเพื่อนในกลุ่ม ก่อนที่จะมีการนำเสนอทำกิจกรรมในชั้นเรียน ซึ่งก่อนการจัดการเรียนรู้นักเรียนไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นทำกิจกรรมอย่างไร ลำดับเรื่องราว และกำหนดกระบวนการไปในทิศทางใด มีจุดประสงค์อย่างไร การ

จัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ทำให้นักเรียนเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากประสบการณ์เดิมและความรู้ใหม่ของนักเรียน และสามารถนำไปพัฒนานาความสามารถในด้านอื่นๆได้ ดังนั้นนักเรียนจึงมีความพึงพอใจในการร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างมาก เมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองตรงกับเป้าหมาย ความคาดหวัง และบรรลุจุดประสงค์ในการเรียนรู้จึงก่อให้เกิดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ในระดับมาก อีกทั้งนักเรียนยังได้รับแนวทางที่ถูกต้องสำหรับเริ่มต้นการพูดภาษาอังกฤษจาก การออกเสียง (pronunciation) คำศัพท์ (vocabulary) ไวยากรณ์ (grammar) และความคล่องแคล่ว (fluency) โดยมีผู้สอนคอยแนะนำและให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด ซึ่งในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นผู้สอนมุ่งเน้นให้ตัวอย่างการสนทนาและบทความที่เหมาะสมไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป และส่งเสริมให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดอย่างอิสระ รวมทั้งส่งเสริมให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษอย่างอิสระหลังจากการจัดเรียนรู้ สิ่งเหล่านี้ทำให้นักเรียนเขียนงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความภาคภูมิใจต่องานเขียนของตน ดังนั้นนักเรียนจึงมีความพึงพอใจในด้านการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์อยู่ในระดับมากซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปวีณา สุวรรณปักษ์(2558) ในการใช้วิธีการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยการใช้แผนการสอนแบบสตอรี่ไลน์อยู่ในระดับดี

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1. การจัดการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างตรงประเด็น และสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนในกลุ่มเก่ง และกลุ่มกลางได้เป็นอย่างดี นักเรียนสนใจและร่วมกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้อย่างมาก วิธีการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและความรู้ที่ได้สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับทักษะและภาษาแบบอื่นได้

1.2. ในระหว่างการจัดการเรียนรู้ พบว่านักเรียนที่เรียนอ่อนและมีปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษจากบทสนทนาและกิจกรรมที่ได้รับงานในชั้นเรียน นักเรียนมีความผิดพลาดในเรื่องการออกเสียง ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และโครงสร้างประโยคที่มีความซับซ้อนมากกว่าประโยคเดี่ยว แต่หลังจากการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น มีความกล้าแดสงออกในการพูดการแสดง และการเข้าร่วมกิจกรรมเพราะเนื้อหาที่จะนำมาจัดการเรียนรู้จะเน้นการทำกิจกรรมเป็นหลัก จึงทำให้นักเรียนอ่อนทางภาษาสามารถทำกิจกรรมร่วมกันผู้อื่นและมีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นร่วมกันได้

1.3. การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มุ่งเน้นให้นักเรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริงในรูปแบบสถานการณ์จำลอง และจุดประสงค์ในการพูด และไหวพริบในการเลือกใช้ภาษา ดังนั้น การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์สามารถนำไปใช้พัฒนาทักษะอื่น ๆ ได้เช่น การพัฒนาการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและการสอนมุ่นเน้นเนื้อความที่มีจุดมุ่งหมายชัดเจนและรูปแบบที่แน่นอนนั้นจะทำให้การจัดการเรียนรู้น่าสนใจต่อการพัฒนาความสามารถให้กับนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1. การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มุ่งการพัฒนาความสามารถได้ตรงตามจุดประสงค์การพูด เน้นศึกษาการทำกิจกรรม การดำเนินเรื่องและการสนทนาจากสถานการณ์จริง ใช้ควรทำการวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถทักษะอื่นๆ เช่น การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งการเลือกการเรียนรู้ลักษณะนี้เป็นสิ่งสำคัญต่อการเลือกมาใช้ให้นักเรียนสนใจ

2.2. ควรศึกษาและเปรียบเทียบการพูดภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับทักษะอื่นๆ ไปด้วย

บรรณานุกรม

กล่อมจันทร์ จันทรศิริ. (2556). **เว็บช่วยสอนแบบสตอรี่ไลน์เพื่อการพัฒนาทักษาการอ่านภาษาไทยของนักเรียนไทยในโรงเรียนนานาชาติ ระดับมิดเดิลสคูลเกรต8.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา) คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

กมลวรรณ โคตรทอง. (2558). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษาการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ สตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเป้า จังหวัดชัยภูมิ.**วารสารวิชาการVeridian E-Journal, Silpakorn University.** 8(2):2255–2270.

การศึกษานอกโรงเรียน, สำนักงาน. กลุ่มส่งเสริมปฏิบัติการ (ม.ป.ป.). **คู่มือการดำเนินงานการจัดการศึกษาหลักสูตรการศึกษานอกระบบ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มเป้าหมายในหน่วยทหาร.** กรุงเทพ ฯ : รังสีการพิมพ์.

จันทร์ชลี มาพุทธ. (2553, มิถุนายน). การเรียนรู้แบบบูรณาการด้วย สตอรี่ไลน์แอปโพรช. **วารสารศึกษาศาสตร์**, 14(2).

เจนจิรา ชัยปาน, ทรายขวัญ พรมแก้ว, สิทธิ ศรีนาค (2556). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่4.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.

ทวีศักดิ์ ชูมา. (2560). แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้รูปแบบกลวิธีการสื่อสาร.**วารสารมหาจุฬาวิชาการ**. 3(1) : 128

ธุวพร ตันตระกูล. (2555). **การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ.** (รายงานวิจัย) กรุงเทพ ฯ : สถาบันภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ. มหาวิทยาลัยศรีปทุม

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยทางการวัดผลประเมินผล.**กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ปณิชา นิติสกุลวุฒิ, ทรงศรี สรณสถาพร, (2557). การใช้กลยุทธ์การสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการค่ายอาเซียน. **วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี**. 6(1) : 12-29

ปาวีณา สุวรรณปักษ์. (2558). **การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด โดยการใช้วิธีการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ของนักเรียนระดับ**

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกการตลาด วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ.(รายงานวิจัย) กรุงเทพ ฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ฟาฏินา วงศ์เลขา. (2556, 2 กรกฎาคม). **เปลี่ยนการสอนภาษาอังกฤษเตรียมคนไทยสู่ประชาคมอาเซียน.** เข้าถึงได้จาก: http://www.thaihealth.or.th/Content/7202-เปลี่ยนการสอนภาษาเตรียมคนไทยสู่ประชาคมอาเซียน.html. (วันที่สืบค้นข้อมูล : 28 พฤศจิกายน 2559).

ยุทธศึกษาทหารบก, กรม (2555). สู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ.2558. ใน **บทบาทของกองทัพบกในการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ.2558.** กรุงเทพ ฯ : ศูนย์พัฒนาหลักนิยมและยุทธศาสตร์ กรมยุทธศึกษาทหารบก.

ยุทธศึกษาทหารบก, กรม, ศูนย์พัฒนาหลักนิยมและยุทธศาสตร์. (2555). การเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนในปี2558.**จุลสารยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง**. 1(1) : 25

วรรณวิไล เชื้อมหาวัน. (2550). **การใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง สังข์ทอง ที่ปรากฏบนจิตรกรรมฝาผนังในวิหารลายคำ วัดพระสิงห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

วรลักษณ์ ศรีใย. (2555,11 ธันวาคม). **ชี้ครูไทยทำลายความกล้าของเด็ก ไม่ยอมรับความต่าง-ความคิดเห็น ส่งผลการเรียน'ภาษาอังกฤษ'ห่วย.** เข้าถึงได้จาก: http://www.tcijthai.com/news/2012/11/scoop/1677(วันที่สืบค้นข้อมูล : 28 พฤศจิกายน 2559).

วลัยพานิช. (2542). **การสอนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์.** นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้สาหรับครูยุคปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2546).**วิธีวิทยาการวิจัย.**กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

วิชาการ, กรม (2546). **การจัดสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์

วิรุฬ พรรณเทวี. (2546). **ความพึงพอใจของประชาชนของการให้บริหารของหน่วยงานกระทรวงมหาดไทยในอำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน.**วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

แว่นแก้ว พันภัย. (2549). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนเรื่อง เศรษฐศาสตร์ในครอบครัว โดยการสอนแบบสตอรี่ไลน์กับการสอนแบบเกมสถานการณ์จำลอง.**วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (สาขาวิชาการมัธยมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อรญา บำรุงกิจ. (2558). **กลวิธีการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย: กรณีศึกษา โรงเรียนสาธิตอุดมศึกษา จังหวัดชลบุรี.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต (สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร) มหาวิทยาลัยบูรพา

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). **การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.** กรุงเทพ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัญจิมา จันทร์แก้ว. (2555). **การสร้างหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิทานภาพคำกลอนคุณธรรมพื้นบ้านของภาคใต้ สองภาษาเพื่อพัมนาความสามารถด้านการฟังและพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดประสบการณแบบสตอรี่ไลน์.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต (สาขาวิชาครุศาสตรเทคโนโลยี) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

อรญา บำรุงกิจ. (2558). **กลวิธีการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย:กรณีศึกษา โรงเรียนสาธิตอุดมศึกษา จังหวัดชลบุรี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต. (สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร) มหาวิทยาลัยบูรพา

สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2555). **การการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นในภูมิภาคกับอนาคตของไทยในอาเซียน.** เข้าถึงได้จาก : http://www.dla.go.th/upload/ebook/column/2013/5/2060_5264.pdf (วันที่สืบค้นข้อมูล : 28 พฤศจิกายน 2559).

Ahlquist, S.(2011). **The Impact of The Storyline Approach on the Young Language Learner Classroom: A Case Study in Sweden.**Dissertation (Department of English). Kristianstad University

Carroll. (1982). **Testing Communication Performance**. London :Pergamon Press.

Clark, J. L. D. (1972). **Foreign Language Testing: Theory and Practice**. Philadephia, Centre of Curriculum Development.

Finocehiaro, M. (1983). **The Functional-National Approach: From Theory to Practice**.Oxford : Oxford University Press.

Harris, D.P. (1969). **Testing English as a Second Language**. New York : MaGraw Hill.

Karlsson, A.(2012). **Storytelling as a Teaching Strategy in the English Language Classroom in Iceland.**Dissertation (Faculty of Teacher Education).

Teacher Education.University of Iceland.

Mitchell, P. (2016**). The Impact of the Storyline Method on the Foreign Language Classroom: An Action Research Case Study with Military Linguist Cadets**. Dissertation (Doctor of Education).University of Derby.

Shelly, M.W. (1975). **Analyses of Satisfaction.** New York :Mss Information Corporation.

Young, M. W. (1996**). English (as a second) language arts teachers :The Key to Mainstreamed ESL Student Success**. English Journal.

William**, L. (1995). Communicative Language Teaching**. Great Britain: Cambridge,

แผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กลุ่มเป้าหมายในหน่วยทหาร

สาระความรู้พื้นฐาน **ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กศน.**

แผนที่ 1 เรื่อง การทักทายและการแนะนำตัว **ระยะเวลา 3 ชั่วโมง**

มาตรฐานที่ 2.1

- มีความรู้ ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร

ตัวชี้วัด

- ทักทายและตอบรับ การทักทายเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
- แนะนำตนเองและแนะนำผู้อื่นตามมารยาทที่ดีทางสังคม

สาระสำคัญ

- การพูดสนทนาโต้ตอบเป็นสื่อสารระหว่างบุคคลในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง โดยใช้กิจกรรมและสถานที่ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาในการเรียนรู้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

- เข้าใจความหมายและสนทนาการทักทายและการแนะนำตัวในสถานการณ์จริงได้
- เข้าใจความหมายและสนทนาการทักทายและการแนะนำตัวได้ทางการทหารในสถานการณ์จริงได้

เนื้อหา

1. การทักทาย

- Good morning	สวัสดีตอนเช้า
- Good night	ราตรีสวัสดิ์
- Hello / Hi	สวัสดี (กันเอง)
- How are you?	สบายดีไหม
- How are you doing	สบายดีไหม
- How do you do?	สบายดีไหม
- Fine, thanks, and you?	สบายดี ขอบคุณ แล้วคุณล่ะ
- How do you do?	สบายดี
- Very well	สบายดีมาก
- So so.	ก็งั้น ๆ
- Not (too) bad	ก็ไม่เลว

2. การแนะนำตัว

2.1. การแนะนำตนเองแบบเป็นกันเอง

- Hello. (ทักทาย)	สวัสดี
- My name’s ..... (บอกชื่อ)	ฉันชื่อ ...
- I’m from Thailand. (ข้อมูลเพิ่มเติม)	ฉันมาจากประเทศไทย
- Glad to meet you.	ยินดีที่ได้รู้จัก
- Nice to meet you.	ยินดีที่ได้รู้จัก

2.2. การแนะนำตนเองแบบเป็นทางการ

- May I introduce myself? ขออนุญาตแนะนำตัวเอง
- Let me introduce myself. ขออนุญาตแนะนำตัวเอง
- My name is .... ฉันชื่อ ....
- Nice to meet you. ยินดีที่ได้รู้จัก

2.3 การแนะตัวแบบทั่วๆไป

- You can call me .... (ชื่อเล่น) คุณสามารถเรียกฉันว่า ...
- I'me 18 years old. อายุ 18 ปี เกิดวันที่ 28 สิงหาคม 2538
- My birthday's the 28th of August 1995. เกิดวันที่ 28 สิงหาคม 2538
- My favorite food is Noodle and Pad Ka Prao.
  อาหารที่ชอบ ก๋วยเตี๋ยว ผัดกระเพรา

3. การแนะนำตัวทางการทหาร

3.1. คำศัพท์ เกี่ยวกับ ยศ, เหล่า, ตำแหน่ง, สังกัด และสถานที่ราชการ

3.2. การแนะนำตัวแบบเป็นทางการ

3.1.1. การทักทาย

- Good morning, Sir
  ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มียศสูงกว่า ในเครื่องแบบทหาร
- Good morning ladies and gentlemen. / Good morning, everyone.
  ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มียศสูงกว่า ในในชุดไปรเวท (แบบทั่วไปอย่างสุภาพ)
- Good morning, everyone. / Hi, everyone / Hi all
  ผู้มียศน้อยกว่าหรือเทียบเท่า (เป็นกันเอง)

3.1.2. การแนะนำชื่อ – ยศ ตำแหน่ง และสังกัด

- My name is Sgt. ..... I'm a commander of ..... of .....
  ยศ (เขียนเต็มหรือเขียนย่อได้แต่ต้องอ่านเต็ม) ชื่อ – นามสกุล ตำแหน่งและสังกัด
- I work about.....
  กระผมทำงานเกี่ยวกับ.....

3.3. การรายงานแบบทหาร (Military's Reporting)

3.3.1. การรายงานในการรวมพลประจำวันของกองบัญชาการช่วยรบที่ 3

3.3.2. การรายงานการรักษาการณ์ (รายงานเวรฯ) ของนายทหารเวร

3.3.3. การรายงานการรักษาการณ์ (รายงานเวรฯ) ของเสมียนเวร

3.3.4. การรายงานการรักษาการณ์ (รายงานเวรฯ) ของสิบเวรกองร้อย

3.3.5. การแสดงการเคารพธงชาติ

กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดสภาพ ปัญหา ความต้องการในการเรียนรู้

- ครูทักทายผู้เรียนและพูดคุยกับนักเรียนว่ามีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมของกองทัพไทยในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน
- ครูยกตัวอย่างสถานการณ์และซักถามกับผู้เรียนถึงความสำคัญของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อทราบปัญหาและความต้องการเรียนรู้ของผู้เรียนในชั้นเรียน

ขั้นตอนที่ 2 การจัดการเรียนรู้และการแสวงหาข้อมูล

- ครูแจกแบบเรียนและใบความรู้ให้กับผู้เรียนศึกษาไปพร้อมๆกัน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซัก-ถามเนื้อหาในการกิจกรรมการเรียนรู้
- ครูสอน คำศัพท์ วลี ไวยากรณ์ของบทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย การแนะนำตัว และการแนะนำตัวทางการทหารแก่ผู้เรียน จากแบบเรียนวิชา การพูดภาษาอังกฤษทางการทหาร
- ครูให้ผู้เรียนชมตัวอย่างบทสนทนาจากอินเตอร์เน็ต: บทสนทนาการทักทาย การแนะนำตัว และการแนะนำตัวทางการทหาร

ขั้นตอนที่ 3 การปฏิบัติและนำไปประยุกต์ใช้

- ให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มกิจกรรมเรื่อง การพูดทักทาย การแนะนำตัว และการแนะนำตัวทางการทหาร สถานการณ์ต่างๆ จากบทเรียนฯและบทสนทนาที่ครูให้ชมจาก YouTube และแต่งบทสนทนาสำหรับการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน
- ครูเลือกสถานที่ให้กลุ่มผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการแสดงเรื่อง การพูดทักทาย การแนะนำตัว และการแนะนำตัวทางการทหาร
- กลุ่มผู้เรียนเตรียมการแสดงและอุปกรณ์ สำหรับกิจกรรมให้สอดคล้องกับสถานที่นั้นๆ
- กลุ่มผู้เรียนจัดกิจกรรมทำการแสดง เรื่อง การพูดทักทาย การแนะนำตัว และการแนะนำตัวทางการทหาร โดยมีครูและกลุ่มผู้เรียนอื่นๆ สังเกตและวิเคราะห์การแสดง

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผล

- ประเมินด้านความรู้จากใบงาน
- ประเมินด้านทักษะจากงานกลุ่มและกิจกรรม

สื่อและแหล่งเรียนรู้

- จัดสถานที่ในการเรียน
- สื่อ/อุปกรณ์ ได้แก่ บทความและวีดีทัศน์ในอินเตอร์เน็ต
- แบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษทางการทหาร
- ใบความรู้
- ใบงาน

การวัดและประเมินผล

- สังเกตจากการออกเสียงที่ถูกต้องของภาษาอังกฤษ
- สังเกตจากการพูด และการเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เหมาะสมต่อเหตุการณ์และกาลเทศะ
- สังเกตจากไวยากรณ์ และการสื่อสารทางภาษา
- สังเกตจากอากัปกิริยา และความเป็นธรรมชาติของภาษา

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

ผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

ผลที่เกิดขึ้นกับนักศึกษา

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ .....ผู้สอน

(.....)

วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ. .....

ใบความรู้ที่ 1
การทักทายและการแนะนำตัว

การทักทาย (Greeting)

การทักทาย คือการเปิดประเด็นในการสนทนาอย่างหนึ่งที่ทำให้มนุษย์มีการปฏิสัมพันธ์กัน การทักทายส่วนใหญ่มักเริ่มต้นด้วยการพูดว่า สวัสดีคะ/ครับ และกล่าวต่อไปว่า สบายดีหรือคะ/ครับ แต่ต้องพิจารณาส่วนประกอบอื่นๆด้วย เช่น ความสนิทสนม อย่างไรก็ตามการทักทายไม่ควรก้าวก่ายเรื่องส่วนตัวของกันและกัน และไม่ควรใช้ถ้อยคำให้อีกฝ่ายหนึ่งไม่สบายใจ

<u>การทักทายแบบเป็นทางการ</u>

Good morning	สวัสดีตอนเช้า
Good afternoon	สวัสดีตอนเที่ยง
Good evening	สวัสดีตอนเย็น
Good night	ราตรีสวัสดิ์

<u>การทักทายแบบไม่เป็นทางการ (เป็นกันเอง)</u>

Hello / Hi	สวัสดี (กันเอง)
Hi all	สวัสดีทุกคน
Hi y’all (ไฮ โยว์)	สวัสดีทุกคน

** คำว่า Y’all เป็นภาษาสแลง (Slang) มาจากคำว่า you + all คำนี้ส่วนมากคนภาคใต้ของอเมริกาหรือคนเชื้อสายแอฟริกันอเมริกันมักพูดกัน

<u>การถามการทักทาย</u>

How are you? (เน้นเรื่องสุขภาพ)	สบายดีไหม
How are you doing? (อเมริกัน)	สบายดีไหม
How do you do? (อังกฤษ)	สบายดีไหม

** ถ้ามีคนถามประโยคนี้มักตอบกลับว่า How do you do? ซึ่งก็แปลว่าสบายดีเหมือนกัน

How's it going? (เน้นความเป็นอยู่)	สบายดีไหม
How have you been? (นานๆ เจอกันที)	สบายดีไหม

<u>การตอบการทักทาย</u>

Fine, thanks, and you?	สบายดี ขอบคุณ แล้วคุณล่ะ
How do you do?	สบายดี
Good.	สบายดี
Very well	สบายดีมาก
So so.	ก็งั้น ๆ
Not (too) bad	ก็ไม่เลว
Great!	เยี่ยม, วิเศษ

** การทักทาย Hi How are you? ในบางครั้ง ผู้ถามอาจไม่ต้องการคำตอบก็ได้ เช่น

พนักงานขาย : Hi How are you? Which dress do you want to buy?

สมศรี : That's red dress.

<u>ตัวอย่างที่ 1 บทสนทนาการทักทาย</u>

Tom: Good morning, Jane! How are you doing?

Jane: Good morning, Tom! I'm fine, thanks. How about you?

Tom: I'm fine, thank you. Where are you going?

Jane: I'm going to the library. Do you want to come?

Tom: Sorry. My class starts in five munities.

Jane: See you later.

Tom: Goodbye.

<u>ตัวอย่างที่ 2 บทสนทนาการทักทาย</u>

Adam: Hi! How do you do?

Andy: Hi How do you do?

Adam: Where are you?

Andy: I will go to shopping

Adam: Ok see you.

Andy: Bye.

การแนะนำตัวเอง (Introduction)

การแนะนำตัวเอง คือการทำความรู้จักกับบุคคลที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนหรือผู้มีความคุ้นเคยกันแต่ไม่สนิทสนมกันก็ได้ ซึ่งก่อนที่จะรู้จักกัน ย่อมจะต้องมีการแนะนำให้รู้จักกันเพื่อคุยเรื่องอื่นๆ ต่อไป

<u>การแนะนำตนเองแบบเป็นกันเอง</u>

Hello. (ทักทาย)	สวัสดี
My name's ..... (บอกชื่อ)	ฉันชื่อ ...
I'm from Thailand. (ข้อมูลเพิ่มเติม)	ฉันมาจากประเทศไทย
Glad to meet you.	ยินดีที่ได้รู้จัก
Nice to meet you too.	ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกัน

<u>การแนะนำตนเองแบบเป็นทางการ</u>

Good morning. (ทักทาย)	สวัสดี
May I introduce myself?	ขออนุญาตแนะนำตัวเอง
Let me introduce myself.	ขออนุญาตแนะนำตัวเอง
My name is	ฉันชื่อ ....
Nice to meet you.	ยินดีที่ได้รู้จัก

<u>การแนะตัวแบบทั่วๆไป</u>

You can call me .... (ชื่อเล่น)	คุณสามารถเรียกฉันว่า ...
I'me 18 years old.	อายุ 18 ปี เกิดวันที่ 28 สิงหาคม 2538
My birthday's the 28th of August 1995.	เกิดวันที่ 28 สิงหาคม 2538

My favorite food is Noodle and Pad Ka Prao.
อาหารที่ชอบ ก๋วยเตี๋ยว ผัดกระเพรา

** การแนะนำตัวนั้น สามารถกระทำได้หลายแบบ ได้แก่ การแนะนำตัวเองกับบุคคลที่ 2 การแนะนำตัวบุคคลที่ 2 ต่อบุคคลที่ 3 หรือการแนะนำตัวเองหน้าชั้นเรียนเป็นต้น

<u>เพิ่มเติม การกล่าวลาและการตอบรับ</u>

การกล่าวลาในโอกาสต่าง ๆ ได้แก่

1. การกล่าวลาหลังพูดคุยกันแล้ว

A : Good-bye.

B : Good-bye.

See you later.

2. การกล่าวลาก่อนเดินทาง

2.1. กรณีส่งชาวต่างชาติเดินทางกลับบ้าน

A : Have a safe journey back home.

B : Thank you.

2.2. อาจพูดด้วยข้อความสั้น ๆ

A : Bon voyage!

B : Thank you.

3. การกล่าวลาทางโทรศัพท์

A : I'll have a meeting in five minutes. Bye now.

B : O.K. Bye. I'll call you later.

4. การกล่าวลาหลังงานเลี้ยงเลิก

A : Thank you for this lovely meal.

B : You're welcome. Bye.

A : Bye!

5. การกล่าวลาก่อนเข้านอน

A : Good night.

B : Good night.

A : Sleep well. Good night.

B : Thank you. Good night.

6. การตอบรับการกล่าวลาในโอกาสต่าง ๆ

- Good-bye.
- Bye.
- See you.
- Good night.
- See you later.
- I'll call you later.

ตัวอย่างที่ 1 บทสนทนาการแนะนำตัวเอง

Let me introduce myself. My name is. Janthai	ฉันขออนุญาติแนะนำตัวเอง ดิฉันชื่อจันทร์ไทย
My nickname is Som-O	ชื่อเล่นของฉันคือ ส้มโอ
I am studying at ABCDEFG School.	ฉันกำลังศึกษาอยู่โรงเรียน ABCDEFG
I am studying in grade 12.	ฉันกำลังเรียนอยู่มัธยมศึกษาปีที่6
My major was science – math.	สายการเรียนวิทย์คณิต
I live in Khon Kaen.	ฉันอาศัยอยู่ที่ขอนแก่น
I live with my parents.	ฉันอยู่กับพ่อแม่
I have two brother and a sister.	ฉันมีน้องชาย2คนและน้องสาวอีก1คน
My hobby is drawing pictures.	งานอดิเรกของฉันคือวาดภาพ
My favorite sport is karate.	กีฬาที่ฉันชื่นชอบคือกีฬาคาราเต้

ตัวอย่างที่ 2 บทสนทนาการทักทาย

My name is Adam Porter	ฉันชื่อ อดัม พอตเตอร์
You can call me Mo.	ชื่อเล่นของฉันชื่อ Mo
I'm 18 years old.	ฉันอายุ 18 ปี
My birthday is the 28th of August 1995.	เกิดวันที่ 28 สิงหาคม 2538
I'm studying at Amnatcharoen School.	ศึกษาอยู่ที่ โรงเรียนอำนาจเจริญ

I want to visit Japan, Korea, China Singapore and so on.
อนาคต อยากไปเที่ยวต่างประเทศ เช่น ญี่ปุ่น เกาหลี จีน สิงคโปร์เป็นต้น
My favorite food is Noodle and Pad Ka Prao.
อาหารที่ชอบ ก๋วยเตี๋ยว ผัดกระเพรา
My favorite color is blue green and navy blue.
สีที่ชอบ สีฟ้า เขียว น้ำเงิน
My motto is " not to be the future of the nation but to be the present time of the nation".
คติประจำตัว จะไม่เป็นอนาคตของชาติ แต่จะเป็นปัจจุบันของชาติ

การแนะนำตัวเองทางการทหาร (Military's Introduction)

การแนะนำตัวเองทางการทหาร เป็นขนมธรรมเนียมที่มีมาช้านาน เมื่อมีการย้ายมารับราชการที่แห่งใหม่ ทหารจะมีการแนะนำตัวเองต่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้ใต้บังคับบัญชาเสมอ

<u>การแนะนำตัวทางการทหาร</u>

1. การทักทาย

Good morning, Sir

ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มียศสูงกว่า ในเครื่องแบบทหาร

Good morning, Madam

ภริยาผู้บังคับบัญชาหรือผู้มียศสูงกว่า ในเครื่องแบบทหาร

** หากภริยาของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มียศสูงกว่าเป็นทหาร ต้องใช้คำว่า Sir ด้วยเช่นกัน

Good morning ladies and gentlemen.

ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มียศสูงกว่า ในในชุดไปรเวท (แบบทั่วไปอย่างสุภาพ)

** ทั้งนี้ทั้งนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสถานที่ หากผู้บังคับบัญชาหรือผู้มียศสูงกว่าอยู่ในสถานที่ราชการ ก็ควรใช้ Sir หรือ Madam

Good morning, everyone. / Hi, everyone / Hi all

ผู้มียศน้อยกว่าหรือเทียบเท่า (เป็นกันเอง)

2. การแนะนำชื่อ – ยศ ตำแหน่ง และสังกัด

My name is Sgt. ..... I'm a commander of ..... of .....

ยศ (เขียนเต็มหรือเขียนย่อได้แต่ต้องอ่านเต็ม) ชื่อ – นามสกุล ตำแหน่งและสังกัด

** การแนะนำตัวเองต้องเป็นภาษาสุภาพและทางการทั้งสิ้น

<u>ตัวอย่างที่ 1 การแนะนำตัวเองทางการทหาร</u>

Good morning, Sir!

I am Sgt. Adam Porter. I'm a commander of budget clerk of 3rd Army Support Command.

I work about controlling budget at budget branch of 3rd Army Support Command. Sir!

การรายงานแบบทหาร (Military's Reporting)

การรายงานแบบทหาร คือการรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ผู้บังคับบัญชาทราบถึงความปกติและความไม่ปกติประจำวัน และการแจ้งให้ทราบถึงเหตุการณ์ปัจจุบัน ได้แก่ การเคารพธงชาติ ขึ้น – ลง เป็นต้น

<u>ตัวอย่างที่ 2 การการายงานตัวทางการทหาร</u>

1. การรายงานในการรวมพลประจำวันของกองบัญชาการช่วยรบที่ 3

- Attention! Respect, Commanding General, 3rd Army Support Command

แถว – ตรง, แสดงความเคารพ ผู้บัญชาการกองบัญชาการช่วยรบที่ 3

Present, Arms, I am Capt. Adam Porter

ตรงหน้า, วันทยหัตถ์ กระผม ร้อยเอก อดัม พอตเตอร์

Active duty officer for 3rd Army Support Command

เป็นนายทหารเวร กองบัญชาการช่วยรบที่ 3

90 Soldiers ready for the briefing. Sir

ได้นำกำลังพลมารับฟังคำชี้แจ้งมีจำนวนยอดทั้งสิ้น 90 นาย ครับ

Parade, Rest

ตามระเบียบ, พัก

2. การรายงานการรักษาการณ์ (รายงานเวรฯ) ของนายทหารเวร

- I am Capt. Adam Porter
  กระผม ร้อยเอก อดัม พอตเตอร์
  Active duty officer for 3rd Army Support Command
  เป็นนายทหารเวรประจำกองบัญชาการช่วยรบที่ 3
  The situation is in normal. Sir
  ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่เหตุการณ์ปกติครับ

3. การรายงานการรักษาการณ์ (รายงานเวรฯ) ของเสมียนเวร

- I am Sgt. Andy Walker
  กระผม สิบเอก แอนดี้ วอคเกอร์
  Active duty Clerk for 3rd Army Support Command
  เป็นเสมียนเวรประจำกองบัญชาการช่วยรบที่ 3
  The situation is in normal. Sir
  ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่เหตุการณ์ปกติครับ

4. การรายงานการรักษาการณ์ (รายงานเวรฯ) ของสิบเวรกองร้อย

- I am Sgt. Oliver Peter
  กระผม สิบเอก โอลิเวอร์ ปีเตอร์
  Active duty Sergeant for Headquarters Company 3rd Army Support Command
  เป็นนายสิบเวรกองร้อยกองบังคับการ ประจำกองบัญชาการช่วยรบที่ 3
  The situation is in normal. Sir
  ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่เหตุการณ์ปกติครับ

5. การแสดงการเคารพธงชาติ

- Respect the national anthem. Attention! .... Parade, rest
  ทำความเคารพธงชาติ แถวตรง...(ร้องเพลงชาติไทย)...ตามระเบียบพัก

ยศทหารบก ไทย - สหรัฐฯ (Thai - US Army Ranks)

นายทหารชั้นสัญญาบัตร[1] (Commissioned Officer)

ยศ	คำย่อ	แบบไทย	คำย่อ	แบบสหรัฐฯ	คำย่อ
จอมพล	ไม่มี	Field Marshal	ไม่มี	General of the Army	GA [2]
พลเอก	พล.อ.	General	GEN	General	GEN
พลโท	พล.ท.	Lieutenant General	LTG	Lieutenant General	LTG
พลตรี	พล.ต.	Major General	MG	Major General	MG
พันเอก[3]	พ.อ.	Senior Colonel	COL	Brigadier General	BG
พันเอก	พ.อ.	Colonel	COL	Colonel	COL
พันโท	พ.ท.	Lieutenant Colonel	LTC/LT COL	Lieutenant Colonel	LTC
พันตรี	พ.ต.	Major	MAJ	Major	MAJ
ร้อยเอก	ร.อ.	Captain	CPT/CAPT	Captain	CPT
ร้อยโท	ร.ท.	First Lieutenant	1LT	First Lieutenant	1LT
ร้อยตรี	ร.ต.	Second Lieutenant	2LT	Second Lieutenant	2LT

เครื่องหมายยศนายทหารชั้นสัญญาบัตร ทบ.ไทย (RTA OFFICER RANKS)					
พันเอกพิเศษ (SENIOR COLONEL) (SR.COL.)	พลจัตวา (พล.จ.) (BRIGADIER GENERAL) (BG)	พลตรี (พล.ต.) (MAJOR GENERAL) (MG)	พลโท (พล.ท.) (LIEUTENANT GENERAL) (LTGEN)	พลเอก (พล.อ.) (GENERAL) (GEN)	จอมพล (FIELD MARSHAL) (ไม่มีคำย่อ)
ร้อยตรี (ร.ต.) (SECOND LIEUTENANT) (2ND LT)	ร้อยโท (ร.ท.) (FIRST LIEUTENANT) (1ST LT)	ร้อยเอก (ร.อ.) (CAPTAIN) (CAPT/CPT)	พันตรี (พ.ต.) (MAJOR) (MAJ)	พันโท (พ.ท.) (LIEUTENANT COLONEL) (LTC/LT COL)	พันเอก (พ.อ.) (COLONEL) (COL)

นายทหารชั้นประทวน (Non-Commissioned Officer - NCO)

ยศ-ไทย	คำย่อ	ภาษาอังกฤษ	คำย่อ	ยศสหรัฐฯ	คำย่อ
ไม่มี				Sergeant Major of the Army	SMA
จ่าสิบเอก*	จ.ส.อ.	Master Sergeant First Class	1MSGT	Command Sergeant Major	CSM
จ่าสิบเอก	จ.ส.อ.	Master Sergeant First Class	1MSGT	First Sergeant	1SGT
จ่าสิบโท	จ.ส.ท.	Master Sergeant Second Class	2MSGT	Platoon Sergeant	PSG
จ่าสิบตรี	จ.ส.ต.	Master Sergeant Third Class	3MSGT	Staff Sergeant	SSG
สิบเอก	ส.อ.	Sergeant	SGT	Sergeant	SGT
สิบโท	ส.ท.	Corporal	CPL	Corporal	CPL
สิบตรี	ส.ต.	Lance Corporal	LCPL	Private First Class	PFC
สิบตรีกองประจำการ (ส.ต.ฯ)		Private First Class	PFC	Private	PV2
พลทหาร	พล.ฯ	Private	PVT	Private (no insignia)	PV1

เครื่องหมายยศนายทหารชั้นประทวน ทบ.ไทย (RTA - NCO RANKS)

สิบตรี (ส.ต.) LANCE CORPORAL (LCPL)	สิบโท (ส.ท.) CORPORAL (CPL)	สิบเอก (ส.อ.) SERGEANT (SGT)	จ่าสิบตรี (จ.ส.ต.) MASTER SERGEANT THIRD CLASS (3 MSGT)	จ่าสิบโท (จ.ส.ท.) MASTER SERGEANT SECOND CLASS (2 MSGT)	จ่าสิบเอก (จ.ส.อ.) MASTER SERGEANT FIRST CLASS (1 MSGT)

เหล่าทหารบกไทย (Royal Thai Army Corps) มี 17 เหล่า

เหล่ารบ (Combat Corps/Branch Of Service)

เหล่าทหารราบ	(ร.)	Infantry Corps
เหล่าทหารม้า	(ม.)	Cavalry Corps

เหล่าสนับสนุนการรบ (Combat Support Corps/Branch Of Service)

เหล่าทหารปืนใหญ่	(ป.)	Artillery Corps
เหล่าทหารช่าง	(ช.)	Engineer Corps
เหล่าทหารสื่อสาร	(ส.)	Signal Corps
เหล่าการข่าว	(ขว)	Intelligence Corps

เหล่าช่วยรบ (Combat Service Support Corps/Branch Of Service)

เหล่าทหารพลาธิการ	(พธ.)	Quartermaster Corps
เหล่าทหารการเงิน	(กง.)	Finance Corps
เหล่าทหารพระธรรมนูญ	(ธน.)	Judge Advocate General’s Corps (JAGO)
เหล่าทหารขนส่ง	(ขส.)	Transportation Corps (TC)
เหล่าทหารแพทย์	(พ.)	Medical Corps (MC)
เหล่าทหารการสัตว์	(กส.)	Veterinary Corps (VC)
เหล่าทหารสรรพาวุธ	(สพ.)	Ordnance Corps (OC)
เหล่าทหารสารบรรณ	(สบ.)	Adjutant General Corps (AGC)
เหล่าทหารสารวัตร	(สห.)	Corps of Military Police (CMP)
เหล่าดุริยางค์	(ดย.)	Band Corps
เหล่าทหารแผนที่	(ผท.)	Survey Corps

เหล่าพิเศษ (Special Corps/Branch Of Service)

เหล่าเสนาธิการ	(สธ.)	General Staff Corps

[**หมายเหตุ:** พ.ศ.๒๕๔๙ - ปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลง คือ นายทหารที่จบหลักสูตรเสนาธิการแล้ว และปฏิบัติหน้าที่ฝ่ายเสนาธิการที่ครองยศไม่ถึงพันเอกอัตราเงินเดือนพิเศษต้องติดเครื่องหมายเหล่าเดิมของตนเองแทนที่จะเป็นเครื่องหมายเหล่าเสนาธิการ]

เครื่องหมายเหล่าทหารบก ไทย - สหรัฐฯ (THAI - US ARMY CORPS)

1. ทหารราบ (ร.)	INFANTRY CORPS (INF)	9. ทหารสารวัตร (สห.)	CORPS OF MILITARY POLICE (CMP)
2. ทหารม้า (ม.)	CAVALRY (CAV)	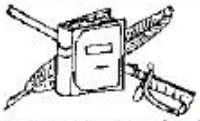 10. ทหารสารบรรณ (สบ.)	ADJUTANT GENERAL CORPS (AGC)
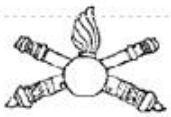 3. ทหารปืนใหญ่ (ป.)	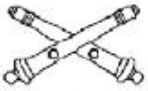 FIELD ARTILLERY (ARTY)	11. ทหารการเงิน (กง.)	FINANCE CORPS (FC)
4. ทหารช่าง (ช.)	CORPS OF ENGINEER (CE)	12. ทหารแพทย์ (พ.)	MEDICAL CORPS (MC)
5. ทหารสื่อสาร (ส.)	SIGNAL CORPS (SIGC)	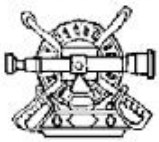 13. ทหารแผนที่ (ผท.)	ไม่มี
6. ทหารสรรพาวุธ (สพ.)	ORDNANCE CORPS (OC)	14. ทหารการสัตว์ (กส.)	VETERINARY CORPS (VC)
7. ทหารขนส่ง (ขส.)	TRANSPORTATION CORPS (TC)	15. ทหารพระธรรมนูญ (ธน.)	JUDGE ADVOCATE GENERAL'S CORPS (JAGO)
8.ทหารพลาธิการ (พธ.)	QUARTERMASTER CORPS (QMC)	16. ทหารดุริยางค์ (ดย.)	ไม่มี

เครื่องหมายเหล่าทหารบก ไทย - สหรัฐฯ (ต่อ) (THAI - US ARMY CORPS)

17. ทหารการขาว	MILITARY INTELLIGENCE (MI)	ยังไม่มี ทหารทันตแพทย์	DENTAL CORPS
ยังไม่มี[1] ทหารม้ายานเกราะ	ARMOR	ยังไม่มี ทหารเสนารักษ์	MEDICAL SERVICE CORPS
ยังไม่มี [2] ทหารปืนใหญ่ป้องกันภัยทางอากาศ	AID DEFENSE ARTILLERY (AD)		
ยังไม่มี ทหารนักบิน	AVIATION	ยังไม่มี พยาบาลทหารบก	ARMY NURSE CORPS
ยังไม่มี ทหารวิทยาศาสตร์	CHEMICAL CORPS	ยังไม่มี ทหารผู้ชำนาญการทางแพทย์	ARMY MEDICAL SPECIALIST CORPS

เครื่องหมายเหล่าพิเศษอื่นๆ ทหารบก ไทย - สหรัฐฯ (THAI - US ARMY SPECIAL CORPS)

ทหารเสนาธิการ (สธ.)	GENERAL STAFF	ยังไม่มี นายทหารพิเศษ	WARRENT OFFICER
ยังไม่มี จเรทหารบก	INSPECTOR GENERAL	ยังไม่มี กิจการพลเรือน กำลังสำรองกองทัพบกสหรัฐฯ	CIVIL AFFAIRS USAR
โรงเรียนนายร้อย จปร. (CRMA)	U.S. MILITARY ACADEMY	ยังไม่มี นายทหารคนสนิท	AIDE
กองกำลังรักษาดินแดน (TERRITORIAL DEFENSE)	NATIONAL GUARD BUREAU	ยังไม่มี ฝ่ายกิจการพิเศษ กำลังสำรองทหารบกสหรัฐฯ	STAFF SPECIALIST USAR

ใบงานที่ 1
การทักทายและการแนะนำตัว

1. ให้ผู้เรียนแต่งบทสนทนา โดยการใช้ คำถามหลัก (key questions) เป็นตัวดำเนินเรื่อง อย่างน้อย 4 คำถามหลัก ได้แก่ เรื่องอะไร ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร เป็นต้น

2. จัดกิจกรรมการแสดงโดยจำรองเหตุการณ์จากบทเรียนที่ 1 เรื่องการทักทายและการแนะนำตัว

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....